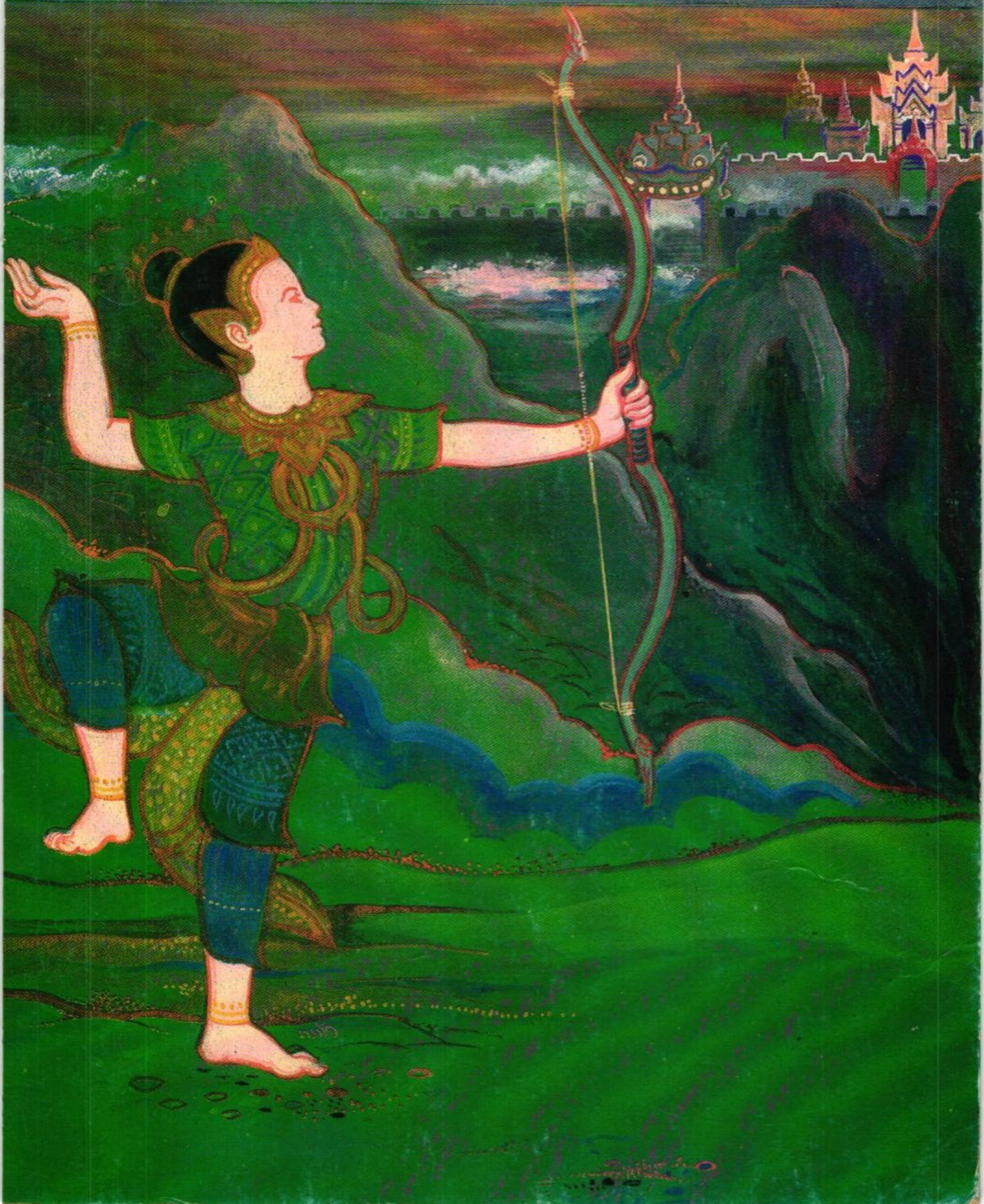

သိင်္ခာဝါဒ

စာအုပ် ၁

ອຸທິນ ບຸນບາວົງ

ອຸທິນ ບຸນບາວົງ

ສິນທິໄຊ

ເຫລັ້ມຫນຶ່ງ

ຈາກຄຳກອນຂອງ ປາງຄຳ

ຂຽນເປັນຄຳເວົ້າທຳມະດາ

ໂດຍ ອຸທິນ ບຸນຍາວິງ

ຈັດພິມໂດຍ

ວາລະສານ ວັນນະສິນ

ດ້ວຍການອຸປະກຳຂອງມູນນິທິໂຕໂຢຕາ

1991

ທະບຽນອະນຸຍາດພິມ ເລກທີ 05/ ພ.ຈ.ຫນ.ປ.

ລົງວັນທີ 31/7/1991

ສິນ ໄຊ ເຫລັ້ມຫນຶ່ງ

(ຂຽນເປັນຄຳເວົ້າທຳມະດາ)

ໂດຍ ອຸທິນ ບຸນຍາວິງ

ແຕ້ມຮູບປະກອບ ໂດຍ ກິງພັດ ຫລວງລາດ

ຈັດຫນ້າ ແລະ ຕົບແຕ່ງ ໂດຍ ສຸບັນ ຫລວງລາດ

ພິມເທື່ອທຳອິດ 1991

ສະຫງວນ ລິຂະສິດ

ພິມທີ່ ລັດວິສະຫະກິດໂຮງພິມແຫ່ງລັດ

ພິມຈຳນວນ 2000 ຫົວ

ຄຳນຳ

ຜູ້ອ່ານສ່ວນຫລາຍເວົ້າວ່າ ໄດ້ອ່ານເລື່ອງສິນໄຊ ແຕ່ບໍ່ເຂົ້າ
ໃຈແຈ້ງ ຍ້ອນຄຳກອນມີສັບຍາກຫລາຍ, ດັ່ງນີ້ ຈຶ່ງອ່ານບໍ່ສຸດ ແລ້ວ
ກໍບໍ່ຮູ້ຄວາມເລິກແລບຂອງເລື່ອງ. ໂດຍທົ່ວໄປ ປະຊາຊົນລາວ
ເຄີຍໄດ້ຍິນໄດ້ຟັງເລື່ອງສິນໄຊ ຈາກການເລົ່າຂອງຄູອາຈານ ຫລື
ຜູ້ອາວຸໂສທັງຫລາຍ ໂດຍເລົ່າສືບຕໍ່ກັນມາຫລາຍເຊັ່ນຄືນ.

ປຶ້ມຫົວນີ້ ກໍເປັນຄວາມພະຍາຍາມຂອງວັນນະສິນ ທີ່ຢາກ
ຕອບສະຫນອງຄວາມຕ້ອງການຂອງຜູ້ອ່ານ, ໂດຍສະເພາະຜູ້ອ່ານທີ່
ເປັນເຍົາວະຊົນ, ພວກເຮົາຈຶ່ງເຮັດໂຄງການຄົ້ນຄວ້າ ແລະ
ຮຽບຮຽງເລື່ອງສິນໄຊ ຈາກຄຳກອນມາເປັນຄຳເວົ້າທຳມະດາ ຫລື

ຄຳຮ້ອຍແກ້ວ ໂດຍໄດ້ຮັບຄວາມຮ່ວມມືຈາກມູນນິທິໂຕໂຢຕາ ແຫ່ງ
ປະເທດຍີ່ປຸ່ນ . ດ້ວຍຈຸດປະສົງໃຫ້ຄົນທົ່ວໄປອ່ານເຂົ້າໃຈງ່າຍ ຜູ້
ຮຽບຮຽງຈຶ່ງໃຊ້ຄຳສັບທຳມະດາ , ບໍ່ໃຊ້ລາຊາສັບ ຍົກເວັ້ນບາງຄຳ
ທີ່ຈຳເປັນແທ້ໆ , ຊື່ຕົວລະຄອນກໍເອີ້ນຕາມມວນຊົນເວົ້າຕິດຢາກເຊັ່ນ
ສິນໄຊ , ສັງທອງ , ສີໂຫ (ແທນທີ່ຈະເອີ້ນ ສັງສິນໄຊ , ສັງຂາຣະ
ກຸມານ , ສີຫະຣາດກຸມານ) . ການເອີ້ນແບບນີ້ສະດວກສະບາຍ
ສຳລັບຜູ້ອ່ານແລະ ຜູ້ຂຽນໃນການຈີ່ຈຳ , ດັ່ງດຽວກັນກັບ ທີ່
ພວກເຮົາເອີ້ນທາດຫລວງ ຊຶ່ງຕິດຢາກ ແລະ ງ່າຍດາຍກວ່າ
ເອີ້ນເຈດີໂລກະຈຸລາມະນີ .

ການນຳເອົາວັນນະຄະດີບູຮານ (classic) ມາດັດແປງ
ໃຫ້ເໝາະສົມກັບຜູ້ອ່ານ ຕາມຍຸກສະໄຫມນັ້ນ ຫລາຍໆປະເທດໄດ້
ເຮັດກັນມາແລ້ວ . ມັນເປັນວິທີໃຫ້ເຍົາວະຊົນເຂົ້າເຖິງວັນນະຄະດີ
ຂອງຊາດຕົນ ແລະ ປູກຝັງນິໄສມັກອ່ານໃຫ້ແກ່ເດັກແລ້ວຕໍ່ໄປກໍອາດ
ເກີດມີແນວຄິດຢາກຄົ້ນຄວ້າລົງເລິກວັນນະຄະດີ ດັ່ງກ່າວນັ້ນໃນແບບ
ສະບັບເດີມຂອງມັນ .

ໃນການຄົ້ນຄວ້າຮຽບຮຽງນີ້ ພວກເຮົາອາໄສສະບັບທີ່ລິດຈະ
ນາໂດຍມະຫາສິລາ ວິລະວົງ ເປັນຕົ້ນຕໍ , ນອກນັ້ນກໍໄດ້ອ່ານສະບັບ
ໃບລານຫນຶ່ງຜູກ , ສະບັບທີ່ເປັນບົດລຳເລື່ອງ , ສະບັບທີ່ພິມເປັນພາ

ສາໄທ ແລະ ສະບັບທີ່ພິມໂດຍສໍານັກພິມຈໍາຫນ່າຍ ສ.ປ.ປ.ລ.

ການຮຽບຮຽງປຶ້ມໃຫ້ອ່ານງ່າຍນັ້ນ ເປັນເລື່ອງຍາກ ໂດຍ
ສະເພາະເລື່ອງສິນໄຊທີ່ເປັນຄໍາກອນ, ດັ່ງນີ້ຈິ່ງບໍ່ອາດປາສະຈາກ
ສິ່ງຂາດຕົກບົກພ່ອງໄດ້, ພວກເຮົາຍິນດີຮັບຄໍາຕິຊົມ ແລະ ຫວັງວ່າ
ຈະໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພຈາກທ່ານຜູ້ຮອບຮູ້ດ້ວຍ.

ວັນທີ 22 ກໍລະກົດ 1991

ດາຣາ ກັນລະຍາ

ຜູ້ອໍານວຍການ ວາລະສານ ວັນນະສິນ

... ២. ២. ២ ចាប់ផ្តើមដំបូងបំផុតនៃប្រទេស ខ្មែរ ក្រុង

សេវា ការងារនៃប្រទេស បង្កើតឡើងនៅក្នុងប្រទេស
ក្រុងស្រុកប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព ប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព
ក្នុងការងារ ខ្មែរ បង្កើតឡើងនៅក្នុងប្រទេស ក្រុង
ប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព បង្កើតឡើងនៅក្នុងប្រទេស ក្រុង

1991 ព្រឹត្តិបត្រ ១១ ខែ

ក្រុងស្រុក ក្រុង

ប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព បង្កើតឡើងនៅក្នុងប្រទេស ក្រុង

ເມືອງ ເບັ້ງຈານ

ຕາມນິທານອັນເລົ່າກັນມາ ແຕ່ດົນນານນັ້ນວ່າ ໃຕ້ລຸ່ມຟ້າມີ
ເມືອງເບັ້ງຈານ ຊຶ່ງເປັນລັດກະນະຄອນທີ່ມີອຳນາດເຂັ້ມແຂງ ແຜ່
ອິດທິພົນກວມອານາເຂດ ອັນກວ້າງໃຫຍ່ໄພສານ, ຫລາຍໆເມືອງ
ມາອ່ອນນ້ອມ ໂດຍເອົາເຄື່ອງບັນນາການມາມອບ ເປັນປະຈຳທຸກ
ປີ.

ຕົວເມືອງມີກຳແພງລ້ອມ ແລະ ມີນ້ຳອ້ອມເກືອບທຸກດ້ານ.
ທຳຜາສາດອູບອດຊື່ຟ້າ ສູງຂຶ້ນໄປຈົນຈຸເມກ ແລະ ຮຸ່ງເຫລື້ອມເປັນ
ຍິບຍັບເມື່ອຕ້ອງກັບແສງຕາເວັນ. ບ້ານເຮືອນປຸກລຽນຕິດລຽນຕໍ່ກັນ
ໄປຈົນສຸດສາຍຕາ, ຫລັງຄາວັດເປັນສີເຫລືອງຄຳ ປະກົດໃຫ້ເຫັນຢູ່

ព្រះទ័យសង្ឃ បណ្ឌិតបណ្ឌិតបណ្ឌិតបណ្ឌិតបណ្ឌិត បណ្ឌិតបណ្ឌិត

.៦

... បណ្ឌិតបណ្ឌិតបណ្ឌិតបណ្ឌិតបណ្ឌិត បណ្ឌិតបណ្ឌិត
 បណ្ឌិតបណ្ឌិតបណ្ឌិតបណ្ឌិតបណ្ឌិត បណ្ឌិតបណ្ឌិត
 បណ្ឌិតបណ្ឌិតបណ្ឌិតបណ្ឌិតបណ្ឌិត បណ្ឌិតបណ្ឌិត
 បណ្ឌិតបណ្ឌិតបណ្ឌិតបណ្ឌិតបណ្ឌិត បណ្ឌិតបណ្ឌិត

ເປັນບ່ານໆ ແລະ ງາມສົດໃສ ຢູ່ໃຕ້ທ້ອງຟ້າສີຄາມ, ໃຜໄດ້ເຫັນກໍ
ວ່າງາມປານສະຫວັນຊັ້ນດາວຂດິງ .

ປະຊາຊົນ ຊາວເມືອງເບິ່ງຈານ ມີມາກມາຍອ້ງອໍ, ຊາວພໍ່
ຄ້າພານິດຈາກຕ່າງແດນ ຫລັງໄຫລກັນເຂົ້າມາເພື່ອທຳການຄ້າຂາຍ
ຢູ່ຕະຫລອດເວລາ, ບາງຜ່ອງ ເອົາສິນຄ້າ ມາທາງເຮືອສະເພົາ,
ບາງຜ່ອງມາທາງບົກ. ເສັ້ນທາງຕ່າງໆມາຈອດກັນທີ່ເມືອງນີ້, ຕະ
ຫລາດຈົ່ງອຸດົມສົມບູນໄປດ້ວຍອາຫານການກິນ ແລະສິນຄ້າບາງ ຊະ
ນິດ. ຜູ້ຄົນບ່າງໄປມາ ສັບສົນ, ສ່ຽງເສບຄົບງັນດັງລະງົມ ເປັນທີ່
ມ່ວນແມ້ງອອນຊອນໃຈຢູ່ຕະຫລອດເວລາ.

ພະສົງອົງຄະເຈົ້າທີ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ ຄຳພິສາສະຫນາຫລາຍ ກໍພາ
ກັນແປພະທຳຄຳສັ່ງສອນ ຂອງພະພຸດທະເຈົ້າ ແລະ ເທສະຫນາອະ
ທິບາຍ ໃຫ້ປະຊາຊົນທົ່ວໄປເຂົ້າໃຈແຈ້ງ ກ່ຽວກັບສັດຈະທຳ ໃນຄຳ
ສອນເຫລົ່ານັ້ນ. ນັກປາດອາຈານສາຂາຕ່າງໆມີຈຳນວນນັບບໍ່ໄຂວ່,
ພວກເສນາອາມາດ ລ້ວນແຕ່ມີຄວາມຮູ້ປັນຍາ ຄວາມສະຫລາດຫລັກ
ແຫລມ ແລະ ປະຊຸມກັນ ເປັນເນື່ອງນິດຢູ່ຊ່ວງສະຫນາມ ພາຍໃນທີ່
ໂຮງຂອງຜູ້ເປັນເຈົ້າຄອງນະຄອນ.

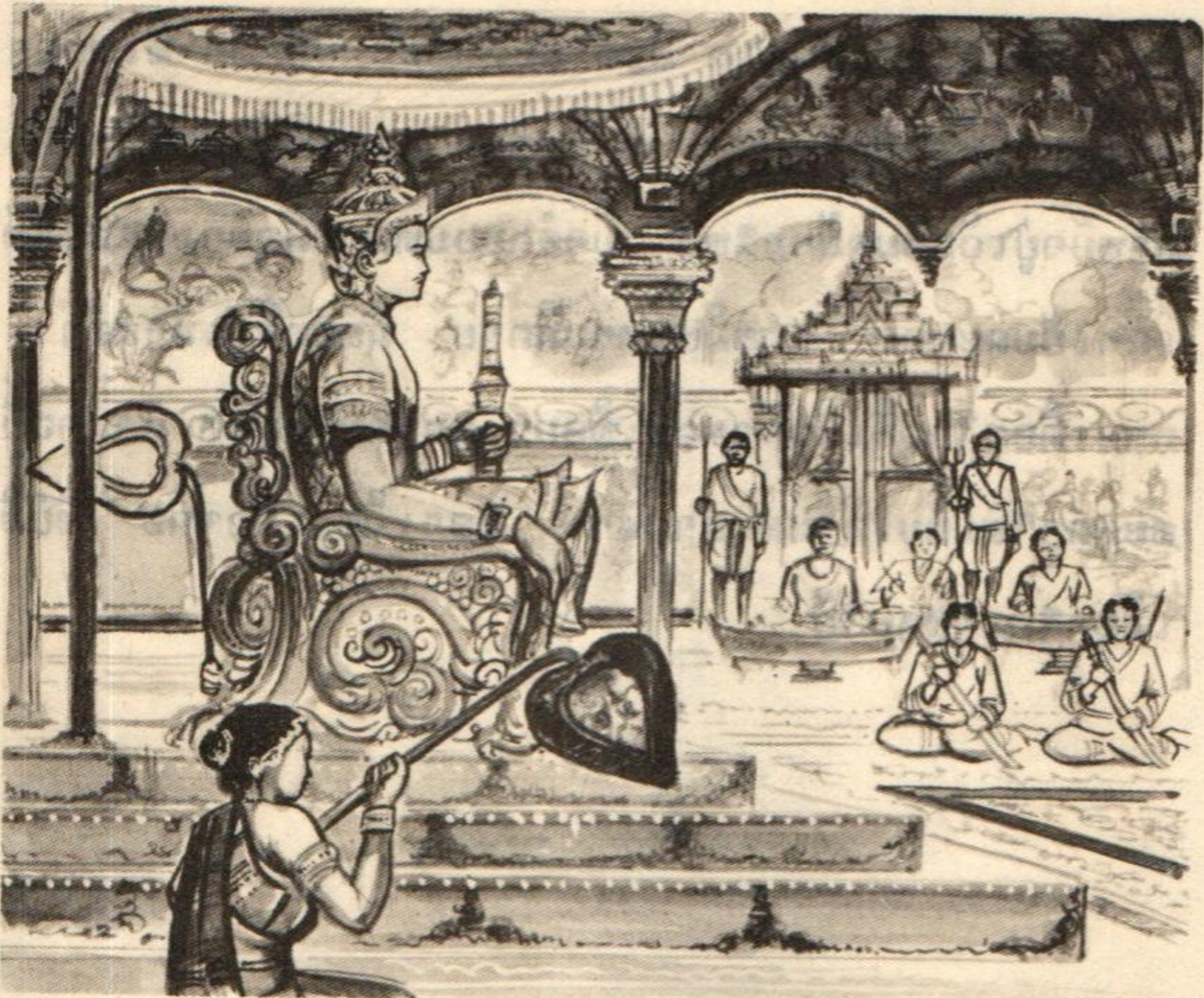
ຄົນສິນທັງໝົດ ພາດສິນທັງໝົດ ພາດສິນທັງໝົດ ພາດສິນທັງໝົດ
ເປັນຄວາມສຳຄັນທີ່ສຸດ ທີ່ທ່ານຕ້ອງສູນເສຍ

ພະຍາກຸສະລາດ

ບັນດາ ເສນາອາມາດ, ນັກປາດອາຈານ, ປະຊາລາສະ
ດອນແຫ່ງເມືອງເບັ້ງຈານ ມີຄວາມເຫລື້ອມໃສສັດທາ ແລະ ຈົງຮັກ
ພັກດີ ຕໍ່ຜູ້ເປັນເຈົ້າຄອງນະຄອນ ຊຶ່ງມີນາມວ່າ ພະຍາກຸສະລາດ.
ພະອົງທຳການປົກຄອງບ້ານເມືອງດ້ວຍຄວາມຍຸດຕິທຳ ແລະ ມີເມດ
ຕາກະລຸນາຕໍ່ປະຊາຊົນ ທຸກກ້ວນຫນ້າ. ດັ່ງນີ້ພະອົງຈຶ່ງໄດ້ຮັບຄວາມ
ເຄົາລົບນັບຖື ແລະ ການອຸທິດທັງແຮງກາຍ ແລະ ແຮງໃຈຈາກປະ
ຊາຊົນ. ອຳນາດ ທີ່ເກີດຈາກແຮງສັດທາຂອງປະຊາລາສະດອນດັ່ງ
ກ່າວ ເຮັດໃຫ້ຊື່ສຽງຂອງພະອົງດັ່ງກ່ອງກ້ວງ ໄປທົ່ວທຸກທະວີບ,
ອານາຈັກຂອງພະອົງ ກໍເປັນທີ່ເກງກົວ ໄປທຸກແຫ່ງຫີນ ແລະ ລີຊາ
ຜາກິດໄປຮອດເມືອງຍັກ.

ພະຍາກຸສະລາດຢູ່ສະຫນຸກສະບາຍ ໃນຜາສາດ ແລະ ມີມະ
ເຫສີ ຊຶ່ງມີນາມວ່ານາງຈັນທາ. ທັງສອງພະອົງຊົງກະເສມສຳລານ

ឧបត្ថម្ភ ក្នុងការ បំបាត់ការ បង្ក របស់ប្រជាជន ឬប្រជាជន
 ក្នុងការ បំបាត់ការ បង្ក របស់ប្រជាជន ឬប្រជាជន
 ក្នុងការ បំបាត់ការ បង្ក របស់ប្រជាជន ឬប្រជាជន

ក្នុងការ បំបាត់ការ បង្ក របស់ប្រជាជន

ឬ ប្រជាជន បំបាត់ការ បង្ក របស់ប្រជាជន ឬប្រជាជន
 ក្នុងការ បំបាត់ការ បង្ក របស់ប្រជាជន ឬប្រជាជន
 ក្នុងការ បំបាត់ការ បង្ក របស់ប្រជាជន ឬប្រជាជន
 ក្នុងការ បំបាត់ការ បង្ក របស់ប្រជាជន ឬប្រជាជន

ແວດລ້ອມໄປດ້ວຍຊັບສົມບັດ ເຊັ່ນ ແກ້ວແຫວນ ເງິນຄຳ ເຄື່ອງປະ
ດັບເອ້ຢ້ອງອັນວິຈິດສວຍງາມ, ອ້ອມຮອບຕົວ ມີແຕ່ສິ່ງຈະເລີນຕາ
ຈະເລີນໃຈ, ໄປທາງໃດກໍມີບໍລິວານແຫ່ແຫນ. ນອກນັ້ນ ຍັງມີຊ້າງ
ນັບເປັນພັນໆໂຕ ແຕ່ລະໂຕ ມີງາ ປະດັບດ້ວຍ ປອກຄຳ ສີເຫລືອງ
ເຫລື້ອມ, ເຫລື້າຄວານຊ້າງ ກຳກັບລ້ຽງ ແລະເຝິກແອບຊ້າງຢ່າງ
ດັ່ງຫນ້າຢູ່ເດີນອັນກວ້າງໃຫຍ່ ມ້າຈຳນວນຫລາຍກືກນຳມາແອບໃຫ້
ເຂົ້າເປັນຂະບວນ ໂດຍມີທະຫານກືດາບ ກືຫອກຂີ່ຢູ່ເທິງຫລັງ.
ການເຄື່ອນໄຫວທີ່ເປັນຈັງຫວະເພື່ອບຸງ ຂອງຂະບວນສັດ ດັ່ງກ່າວນີ້
ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງແສນຍານຸພາບ ຂອງເມືອງເບິ່ງຈານ ທີ່ບໍ່ມີ
ເມືອງໃດມາທຽບໄດ້.

ນາງສຸມຸນທາ

ແນວໃດກໍຕາມ ພະຍາກຸສະລາດ ກໍມີຄວາມອຸກອັ່ງກ້າງວິນ ຢູ່
ໃນຫົວໃຈ ເພາະພະອົງ ຍັງບໍ່ທັນມີລູກໄວ້ສືບຫນໍ່ແຫນແນວ ເພື່ອທຳ
ການປົກຄອງ ອານາຈັກ ອັນຮຸ່ງເຮືອງນີ້ສືບຕໍ່ໄປ. ພະອົງບໍ່ມີອ້າຍ
ນ້ອງທີ່ເປັນຊາຍ, ມີແຕ່ນ້ອງສາວຄົນດຽວ ທີ່ໂສມງາມປານອິນແຕ້ມ

និរន្តរ កាលពីសម័យ ប្តីចាត់ចែងប្តីស្រីក្នុងសង្គម ច្បាប់
 ប្តី ច្បាប់ប្តីស្រីក្នុងសង្គម ក្នុងសង្គម ក្នុងសង្គម ក្នុងសង្គម
 ប្តីស្រី ក្នុងសង្គម ក្នុងសង្គម ក្នុងសង្គម ក្នុងសង្គម ក្នុងសង្គម
 ក្នុងសង្គម ក្នុងសង្គម ក្នុងសង្គម ក្នុងសង្គម ក្នុងសង្គម

កាលពីសម័យ ប្តីចាត់ចែងប្តីស្រីក្នុងសង្គម

ក្នុងសង្គម ក្នុងសង្គម ក្នុងសង្គម ក្នុងសង្គម ក្នុងសង្គម

ແຕ່ງ ແລະພະອົງກໍຮັກແພງນ້ອງສາວຜູ້ນີ້ ປານແກ້ວຕາ, ນາງມີຊື່
ວ່າ ສຸມນທາ ກຸລະສະຕິຜູ້ງາມເລີດລ້ຳ ລິເທົ້າຫມິ່ນເມືອງ, ເປັນ
ມິ່ງຂວັນຂອງຊາວເມືອງເບັງຈານ, ສຸມນທາຜູ້ເປັນເຈົ້າຍິງໃນຝັນ
ຂອງເຈົ້າຊາຍທົ່ວທັງທະວີບ ແລະ ເປັນເຈົ້າຍິງໃນຝັນ ຂອງຍັກ
ກຸມພັນນໍາອີກດ້ວຍ.

ນາງສຸມນທາ ໃຊ້ຊີວິດຢູ່ ຢ່າງກະເສີມສໍາລານ ໃນຫ້ອງທີ່
ຕົບແຕ່ງປະດັບປະດາດ້ວຍມຸກ ແລະລູກແກ້ວຫລາກສີໃສ່ເຫລື້ອມຍິບ
ຍັບຄືດັ່ງດາວ ໃນຫ້ອງຟ້າຍາມລາຕີ. ດອກໄມ້ນາໆຊະນິດ ທີ່ຈັດໄວ້
ພາຍໃນບໍລິເວນຫ້ອງທີ່ ແລະຕາມສອງຂ້າງຕຽງສິ່ງກິ່ນຫອມບໍ່ມີຍາມ
ເຫີຍ. ນັກນາໆຊະນິດສິ່ງສຽງຮ້ອງດັງເຈື້ອຍແຈ້ວ, ມີນົກແຂກແກ້ວ
ນົກເຂົາ ນົກຄໍ ນົກຍູງ ແລະ ອື່ນໆ ...ນາງງາມທັງຮູບໃສມ
ງາມທັງນໍ້າໃຈ ແລະ ມີຄວາມນິຍົມຫລົງໄຫລໃນທໍາມະຊາດ, ອອນ
ຊອນພູຜາປ່າໄມ້ ບຸຜາມາລີ ແລະ ຮັກສັດສາວາສິ່ງທັງມວນ.

ກຸມພັນແຫ່ງ ເມືອງອະໂນລາດ

ເມືອງ ທີ່ມີ ຄວາມເຂັ້ມແຂງ ແລະ ເປັນທີ່ລືຊາຜາກິດ ອີກ

ເມືອງໜຶ່ງ ກໍແມ່ນ ເມືອງອະໂນລາດ . ຍັກກຸມພັນ ເປັນຜູ້ປົກຄອງ
ເມືອງນີ້ . ບັນດາຍັກ ທັງຫລາຍ ໃນແຜ່ນດິນ ພາກັນ ນັບຖືຢາເກງ
ແລະ ນໍ້າສົ່ງຂອງມີຄ່າມາມອບ ໃຫ້ກຸມພັນ ເພື່ອສະແດງຄວາມນອບ
ນ້ອມຄາລະວະ . ກຸມພັນເປັນຍັກທີ່ມີລິດເດດຫລາຍ ເພາະໄດ້ຮຽນຮູ້
ເວດມົນຄາກາມາຢ່າງຄົບຖ້ວນ ຊື່ຢ່າງເປັນພັນອງ ເຊື້ອສາຍຂອງ
ພະຍາເວດສຸວັນ ຜູ້ເປັນເຈົ້າຈອມແຫ່ງຍັກ ຊຶ່ງຢູ່ເມືອງຈາຕູມ . ມັນ
ມັກເວົ້າຊຶກຊາກຢ່າງສະຫາວ່າ : " ໃຕ້ລຸ່ມຟ້ານີ້ ບໍ່ມີຢ້ານຢ່ອນໃຜ
ເວັ້ຍ ! "

ນອກຈາກນັ້ນແລ້ວ ກຸມພັນຍັງມີຊັບສົມບັດ ຢ່າງຫລວງຫລາຍ
ເຊັ່ນແກ້ວມະນີ , ເງິນຄໍາ ແລະ ເຄື່ອງປະດັບຫໍໂຮງອື່ນໆ , ເວົ້າໄດ້
ວ່າ ມັນມີທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຈົນນັບບໍ່ຖ້ວນ , ແຕ່ແນວໃດກໍຕາມ ມັນກໍຍັງ
ຫາຜູ້ເປັນມົ່ງມະເຫສີບໍ່ທັນໄດ້ ຈຶ່ງເປັນພະຍາໂຫນ ນອນແລ້ງຢູ່ດຽວ
ດາຍຕະຫລອດມາ .

ກຸມພັນຄິດຄະນິງຫາ ຜູ້ຈະມາເປັນເມຍ ຢູ່ທຸກເວັນທຸກຍາມ ,
ບໍ່ຮູ້ວ່າຍິງທີ່ເຄີຍຮ່ວມສາຍແນນກັນມາ ແຕ່ຊາດກອ່ນ ໄປເກີດຢູ່ແຫ່ງ
ຫົນໃດ ຈຶ່ງບໍ່ມີໂອກາດ ຈວບພໍ້ກັນຈົນປານນີ້ , ເມື່ອຄິດຫລາຍກໍກາຍ
ເປັນຄວາມອຸກອັ່ງຮ້ອນຫຸ່ມ ພໍປານ ມີໄຟສຸມໃນອີກ ຫລືປານມີຫມໍ້ນະ
ຣົກຢູ່ໃນໃຈ ຈົນເຖິງຂັ້ນຈະທົນທານຕໍ່ໄປບໍ່ໄດ້ອີກ . ແລ້ວກຸມພັນກໍທະ

ຍານຂຶ້ນເທິງຟ້າໄປ ຫາພະຍາເວດສຸວັນ ທີ່ເມືອງຈາຕູມເພື່ອຂໍກາມ
ກ່ຽວກັບຜູ້ຈະມາເປັນຄູ່ຊ້ອນນອນຮຽງ . ຜູ້ເປັນເຈົ້າຈອມແຫ່ງຍັກ ຮູ້
ສາເຫດຂອງຄວາມອຸກອັ່ງກັງວົນຂອງກຸມພັນ ຈຶ່ງບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າ ນາງ
ໄປເກີດ ໃນໂລກມະນຸດແລ້ວ ມີຊື່ວ່ານາງສຸມຸນທາ ເປັນນ້ອງສາວ
ຂອງພະຍາ ແຫ່ງເມືອງເບັງຈານ ຊຶ່ງເປັນອານາຈັກທີ່ເຂັ້ມແຂງ ມີ
ກຳລັງພົນມາກມາຍຫລວງຫລາຍ , ເດຊານຸພາບຂອງພະຍາເມືອງນີ້
ລີ້ກ້ອງໄປໄກ ແລະ ເປັນທີ່ເກງກົວ ຂອງບັນດາເມືອງນ້ອຍໃຫຍ່ໃນ
ແຜ່ນດິນ . ພະຍາເວດສຸວັນໄດ້ສັ່ງຫ້າມບໍ່ໃຫ້ໄປນຳເອົາມາເປັນເມຍ
ເພາະຢ້ານເກີດພິພາດບາດຫມາງ ແລ້ວໄພພິບັດຈະລຸກລາມມາເກິ່ງ
ຍັກທັງມວນ .

ຝ່າຍກຸມພັນ ເວົ້າຢ່າງຫ້າຫາຍວ່າ ຄົນບໍ່ເຄີຍ ຢ້ານຢ່ອນໃຜ
ແລະ ຈະໄປນຳເອົານາງໃຫ້ໄດ້ ເກິ່ງວ່າຈະຢູ່ ໂລກມະນຸດກໍຕາມ ,
ເວົ້າແລ້ວມັນກໍຂໍອາລາພະຍາເວດສຸວັນ ກັບຄືນສູ່ ເມືອງອະໂນລາດ
ແລະໃຊ້ຫົວຄິດປັນຍາ ຫາວິທີເພື່ອຈະໄປເອົາ ນາງສຸມຸນທາມາເປັນ
ເມຍຕາມທີ່ຕັ້ງໃຈໄວ້ .

ກຸມພັນຄິດຫນັກ ກິນເຂົ້າບໍ່ແຊບ ຈິດວິໄຈວອນຫາຜູ້ເປັນຍອດ
ຮູ້ໃນຝັນຈົນນຳຕາໄຫລ ອາບແກ້ມ . ມັນຄິດວ່າເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະໄປ
ຂໍເອົາ ນາງສຸມຸນທາ ມາເປັນຄູ່ຊີວິດ ເພາະເຊື້ອແນວແຕກຕ່າງກັນ

ປານຟ້າ ກັບດິນ , ມີແຕ່ໄປ ຈອບລັກເອົາເທົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງພິທີທາງໄປສູ່
ຄວາມສຳເລັດໄດ້ . ມັນເອົາມື ລູບອີກໄປມາ ແລະ ຄິດວ່າ ອິດສາ
ເຍື້ອນຕໍ່ໄປບໍ່ໄດ້ອີກແລ້ວ , ຫົວໃຈມັນປັ້ນປ່ວນກະວົນກະວາຍປານວ່າ
ຈະແຕກຫະລາຍຕາຍດັບໄປ . ແລ້ວໃນທີ່ສຸດ ວັນຫນຶ່ງ ມັນກໍຈັບເອົາ
ອາດູດອັນມີສອນ ແລະ ກົງຈັກ ທີ່ມີອານຸພາບຮ້າຍແຮງ ແລ້ວບິນຜະ
ຫຍອງລ່ວງໄປເທິງຟ້າ ມຸ່ງຫນ້າສູ່ເມືອງເບິ່ງຈານ .

ລາງຜົນບອກເຫດ

ຄືນນີ້ ພາຍຫລັງຟັງມະໂຫລີເປັນທີ່ເບີກບານສຳລານໃຈແລ້ວ
ພະຍາກຸສະລາດ ກໍເຂົ້າບອນໃນຫ້ອງບັນທຶມ . ຄວາມຄິດຂອງພະອົງ
ຍັງວົນວຽນຢູ່ນຳເລື່ອງຜູ້ທີ່ຈະມາສືບທອດລາຊະບັນລັງ ເພາະເມືອງ
ເບິ່ງຈານ ອັນຮຸ່ງເຮືອງເຫລືອງເຫລືອມນີ້ ຈຳເປັນ ຕ້ອງມີຫນ້າແນວ
ກະສັດຜູ້ປີຊາສາມາດ ໄວ້ທຳການປົກຄອງ ສືບຕໍ່ໄປ . ອານາຈັກທີ່ມີ
ມາກມາຍຫລາຍເມືອງ ມາຂຶ້ນສ່ວຍເຊັ່ນນີ້ ເປັນທຳມະດາທີ່ພະອົງ
ຕ້ອງເປັນຫ່ວງກັງວົນ ແລະ ທີ່ຄິດຫນັກແມ່ນຢາກໄດ້ບຸດຊາຍຫລາຍໆ
ຄົນເພື່ອຈະສົ່ງໄປ ປົກຄອງເມືອງສ່ວຍເຫລົ່ານັ້ນ . ນາງ ຈັນທາ ຜູ້

ເປັນມະເຫສີ ຍັງບໍ່ທັນມີບຸດໄວ້ໃຫ້ພະອົງຊົມຊືມເທື່ອເລີຍ .

ພະຍາກຸສະລາດ ເຊື່ອບຫລັບໄປ ແລ້ວກໍຝັນວ່າ ມີແຂກຕ່າງ
ດ້າວທ້າວຕ່າງແດນ ທ່າທາງຄືຍັກເວົ້າຈາກຊືກຊາກເຂົ້າມາກຸຍາກ
ສານ ແລ້ວສວຍໂອກາດ ກອດງ້າວຟັນ ພະອົງ ກຶກທີ່ແຂນຂວາ ຈົນ
ເລືອດໄຫລ ອາບຕົນຕົວ . ເຫດການ ເປັນໄປຢ່າງບໍ່ໄດ້ຄາດຄິດມາ
ກ່ອນ ພະອົງຢ້ານກົວຈົນຫົວໃຈຫັກຫວາມ ຈຶ່ງຮ້ອງເຫລີສຽງດັງກ້ອງ
ໄປທົ່ວວັງ . ສຽງເຫລີໄຫລປຸກໃຫ້ຄົນ ພາຍໃນວັງຕື່ນຂຶ້ນມາ , ນາງ
ຈັນທາ ຜູ້ເປັນມະເຫສີ , ນາງສຸມຸນທາ ຜູ້ເປັນນ້ອງສາວ ແລະ ມະ
ຫາດເລັກທັງຫລາຍ ແລ່ນອີ່ເລີເປີເສີ ໄປຍັງຫ້ອງບັນທົມ ແລ້ວປຸກ
ພະຍາກຸສະລາດ ໃຫ້ຕື່ນຈາກອາການຫລັບໄຫລ . ຜູ້ໃດ ກໍແຕກຕື່ນ
ຕົກໃຈ , ຫລາຍຄົນຮ້ອງໄຫ້ຫລັງນໍ້າຕາ ເພາະຢ້ານວ່າ ພະຍາ
ກຸສະລາດ ຈະມີໂພຍໄພຈົນເກິ່ງຂຶ້ນເສຍຊີວິດ . ເມື່ອພະອົງຮູ້ເມື່ອ
ຄຶງແລ້ວກໍພົບວ່າ ມີຜູ້ຄົນມາເຕັມຫ້ອງ , ທຸກຄົນພາກັນນິບນອບ
ຂາບໄຫວ້ ທັງຈົມພາວະນາ ຂໍໃຫ້ພະອົງຫາຍຈາກ ຄວາມທຸກຮ້ອນ
ທັງປວງ . ພະຍາກຸສະລາດ ຟື້ນກັບຄືນ ເປັນປົກກະຕິ ແລ້ວກໍໄປ
ອາບນໍ້າເພື່ອໃຫ້ຮ່າງກາຍ ແລະ ຈິດໃຈເປັນສຸກສະບາຍ , ບັນດາ
ເສນາອາມາດ ພາກັນເບົາອົກເບົາໃຈສະຫງົບສະຕິອາລົມ ແລ້ວກໍ
ຈັດແຈງຕ້ອນຮັບວັນໃຫມ່ທີ່ພວມໄຂແຈ້ງ .

ຮຸ່ງຂຶ້ນວັນຕໍ່ມາ ພະຍາກຸສະລາດມີຄຳສັ່ງເຕົ້າໂຮມເສນາມຸນ
ຕີນ້ອຍໃຫຍ່ ໃຫ້ມາຮັບຟັງການເລົ່າເຫດການ ໃນຄວາມຝັນເມື່ອຄືນ
ທີ່ຜ່ານມາ. ພວກທີ່ກຸກເອີ້ນມານີ້ມີຜູ້ໜຶ່ງເປັນຫມໍໂຫນຫລວງ ຊຶ່ງມີ
ປະສົບການເລື່ອງທຳນາຍ ເຫດການຄົວດີເປັນພິເສດ ເມື່ອພະອົງ
ເລົ່າເລື່ອງຄວາມຝັນ ສູ່ທຸກຄົນຟັງແລ້ວ ຫມໍໂຫນກໍທຳນາຍວ່າ
ອາການຝັນເປັນແນວນີ້ສະແດງວ່າ ພະອົງຈະສູນເສຍພີ່ນ້ອງ
ເຊື້ອວົງກະສັດຜູ້ເປັນ ທີ່ຮັກແພງພໍປານແກ້ວຕາ, ແຕ່ວ່າກ້າໄດ້
ທຳພະລິກຳເພື່ອເສຍເຄາະ ເສຍເຂັ້ນແລ້ວ ເຫດຮ້າຍກໍຈະບໍ່ມາ
ແຕະຕ້ອງເລີຍ, ພຽງແຕ່ພະອົງອາດຈະໄດ້ທ່າງເຫິນຈາກນະຄອນ
ເບິ່ງຈານ ໄປເປັນເວລາເທິງນານພິສິມຄວນ.

ເມື່ອຊາບຈາກຫມໍໂຫນເຊັ່ນນັ້ນແລ້ວ ພະອົງກໍສວ່າງໃຈ
ຫາຍກັງວົນ ອາລົມແຈ່ມໃສຂຶ້ນ, ແລ້ວບັນດາເສນາອາມາດ
ກໍພາກັນເລີກລາກັບເມືອ.

ມະໂຫລະສິບທີ່ສວນອຸທິບານ

ມັນເປັນວັນທີ່ແຈ່ມໃສ ນາງສຸມຸນຫາອອກໄປຍັງສວນອຸທິບານ

นางอินทร์ผู้ครองเมืองอินทปัตถ์

นางอินทร์ผู้ครองเมืองอินทปัตถ์

ເພື່ອພັກຜ່ອນຢ່ອນອາລົມ ຕາມທີ່ເຄີຍປະຕິບັດມາ ໂດຍມີຂະບວນແຫ່
ແຫນຍາວຍືດ ແລະ ມີທະຫານມ້າຄອບລະວັງ ຮັກສາຄວາມປອດໄພ
ຢ່າງເຕັມກຳລັງ . ອອກຫນ້າຂະບວນແມ່ນພວກເສບດົນຕີ ທີ່ບັນເລງ
ເພງສຽງດັງສະນັ້ນຫວັ້ນໄຫວ , ມີສຽງຄ້ອງສຽງກອງສຽງແກປະສົມ
ປະສານກັນ ດັງກ້ອງກ້ວງວານ ໄປທົ່ວປ່າດົງພົງໄພ ປຸກໃຫ້ສັບພະສັດ
ທັງຫລາຍຕາມສອງຂ້າງທາງ ພາກັນແຕກຕື່ນລະວັງຕົວ , ຜູງນົກບິນ
ເຈັດແຈ້ວແລ້ວບິນເວ້ນຂຶ້ນສູ່ເວຫາ ແລະ ເບິ່ງຄືວ່າແນມລົງມາເບິ່ງ
ຂະບວນແຫ່ດ້ວຍຄວາມຊື່ນຊົມ ອອນຊອນ .

ເມື່ອໄປຮອດສວນອຸທິຍານ ການລະຫລິ້ນມະໂຫລະສິບຄົບງັນ
ກໍເປັນໄປຢ່າງເຕັມຂີດ . ສຽງປີ່ສຽງແກສຽງຊູງ (ກະຈັບປີ່) ດັງ
ປະສານເຂົ້າກັບສຽງຄ້ອງສຽງກອງ ຟັງແລ້ວຄ້າຍຄືວ່າອຸທິຍານແຫ່ງ
ນີ້ລອຍຂຶ້ນໄປເທິງຟ້າ . ພວກນາງນາດຕະສິນຟ້ອນແອ່ນ ເຢາະຍ້ອນ
ແຂນຂາຂຶ້ນລົງເຂົ້າກັບຈັງຫວະ ສຽງຂັບລໍ່າ , ຮ່າງຄົງກົມງາມ ປະ
ດັບດ້ວຍຮວດແກ້ວໃສ ເຫລື້ມຍິບຍັບ , ຜົມຂອງພວກນາງເກົ້າເປັນມວຍ
ຫາມ້າມັນຈົນເຫລື້ອມ ຕັດກັບຜິວຂາວນວນປານດອກຊ້ອນ ເບິ່ງແລ້ວ
ອອນຊອນຕາ ຄືຈະບໍ່ມີມອມເປັນ .

ພວກບ່າວສາວທີ່ຮ່ວມມາ ໃນຂະບວນ ຕ່າງກໍພາກັນມ່ວນຊື່ນ
ຢ່າງເຕັມຂີດ . ເຂົາເຈົ້າເກັບດອກໄມ້ມາຮ້ອຍເປັນພວງ , ນັ່ງເວົ້າ

ຢອກໄຍກັນຕາມພຸ່ມໄມ້, ເອົາດອກໄມ້ສຽບໃສ່ແຊມຜົມ ແລະ ຂັບລໍາ
ກ້ຽວກັນຢ່າງມີຄວາມສຸກ ທາງໃຈກໍພາວະນາໃຫ້ມີນິບໍມິຍາມສ້ຽງສຸດ
ເປັນ.

ນາງສຸມຸນທາ ມ່ວນຊື່ນຕົ້ນຕາໄປກັບສຽງ ເສບສຽງລໍາ ແລະ
ການພ້ອມນາດຕະສິນຂອງນາງສາວ ຜູ້ຄົງງາມອ່ອນຊ້ອຍ ຄືດັງນາງ
ກິນນະລີ, ອາລົມຂອງນາງອ່ອນໄຫວ ເມີງໃຈກັບກິນຫອມດອກໄມ້ ທີ່
ພວກບໍລິວານ ເກັບມາກຸະຫວາຍ ອັນມີທັງດອກຈູມຈິດອກເບິ່ງບານ
ເບີຍແຍ້ມທີ່ຮ້ອຍເປັນພົວເປັນພວງ. ຄວາມຄິດຂອງນາງລ່ອງລອຍ
ໄປໄກ ນາງຮູ້ສຶກເປັນສຸກໃຈ ທີ່ເຫັນທຸກຄົນມ່ວນຊື່ນສະຫນຸກ
ສະຫນານຢູ່ທ່າມກາງພິກສາຊາດ. ການພັກຜ່ອນຢູ່ອຸທິຍານແຫ່ງນີ້
ດໍາເນີນໄປຈົນຕາເວັນບ່າຍຄ້ອຍ ແສງແດດອ່ອນລົງ ແລະ ລົມ
ຍາມແລງພັດເປັນສະບາຍ. ທຸກຄົນມ່ວນຊື່ນໃນຫົວຈິດຫົວໃຈຈົນລົມ
ເວລາ...

ບັກລັກ ເອົານາງສຸມຸນທາ

ໃນຂະນະທີ່ສຽງ ເສບສຽບຂັບດັງລະງົມ ກ່ອມໃຫ້ທຸກຄົນເບີກ

ບານສໍາລານໃຈຈົນລົມເນື້ອລົມຄົງນັ້ນ ງ່າໄມ້ບ່ອນຫນຶ່ງແຄມອຸທິຍານ
ກໍໄຫວຕົງ ຢ່າງຮຸນແຮງ ຄືດັ່ງມີລົມພາຍຸພັດຕ້ອງ, ສັດປະຫລາດບິນ
ຊູດລົງມາຫອບອູ້ມເອົາ ນາງສຸມຸນທາ ແລ້ວທະຍານຂຶ້ນສູ່ເວຫາ ບິນ
ຫນີໄປ ທ່າມກາງຄວາມແຕກຕື່ນສະເວີ້ຂອງທຸກຄົນ. ສຽງດົນຕີ
ຢຸດລົງຢ່າງກະທັນຫັນ, ສຽງຮ້ອງເຫລືອເຫລືອເລີເປີເສີ ເປັນໄປ
ຢ່າງສັບສົນອົນລະຫມ່ານ. ທຸກຄົນມີຫນ້າຫລ່າຕາຕາຍ ຈິດໃຈບໍ່ຢູ່ກັບ
ເນື້ອກັບຄົງ, ຕໍ່ມາກໍແມ່ນສຽງຮ້ອງໄຫ້ຫວ່າງຫາ, ສຽງຈົມເສຍດາຍ
ແລະ ໂສກເສົ້າເສຍໃຈທີ່ຕ້ອງມາ ສູນເສຍຍິ່ງຜູ້ເປັນມິ່ງແກ້ວ
ຂວັນເມືອງໄປໂດຍບໍ່ຄາດຝັນ.

ບັກກຸມພັນໄດ້ລັກເອົານາງສຸມຸນທາໄປແລ້ວ. ຕົວຈິງໄຮມີໄດ້
ມາຈອບ ຢູ່ບ່າແຄມອຸທິຍານ ຄອຍຫາໂອກາດເຫມາະສົມ ແລ້ວປ່ອຍ
ຄາກຸາອາຄົມໃສ່ທະຫານບາມຮັກສາ ໃຫ້ມີຄວາມລະເຫລື່ອງໃຈ ແລະ
ຄວາມຢ້ານກົວ ແລ້ວມັນກໍປະຕິບັດຕາມຈຸດປະສົງ ອັນຜິດສິນທໍາຢ່າງ
ສໍາເລັດຜົນ.

ເມື່ອສູນເສຍຜູ້ເປັນທີ່ເຄົາລົບນັບກໍເຊັ່ນນີ້ ຄວາມສັບສົນຮ້ອນ
ຮົນກໍເປັນໄປຢ່າງສຸດຂີດ ປານວ່າເກີດໄຟເຜົາໄຫມ້ສວນແຫ່ງນີ້,
ຜູ້ຄົນໂສເຫລັກັນ ແລະ ຫລັງກັບຄືນສູ່ໃນເມືອງ, ມີສຽງຈົມ, ສຽງ
ພາວະນາຫາ ສິ່ງສັກສິດ ໃຫ້ມາປົກປັກຮັກສາເພື່ອໃຫ້ ນາງສຸມຸນທາ
ປອດໄພ ແລະ ໃຫ້ໄດ້ກັບຄືນມາສູ່ບ້ານສູ່ເມືອງ.

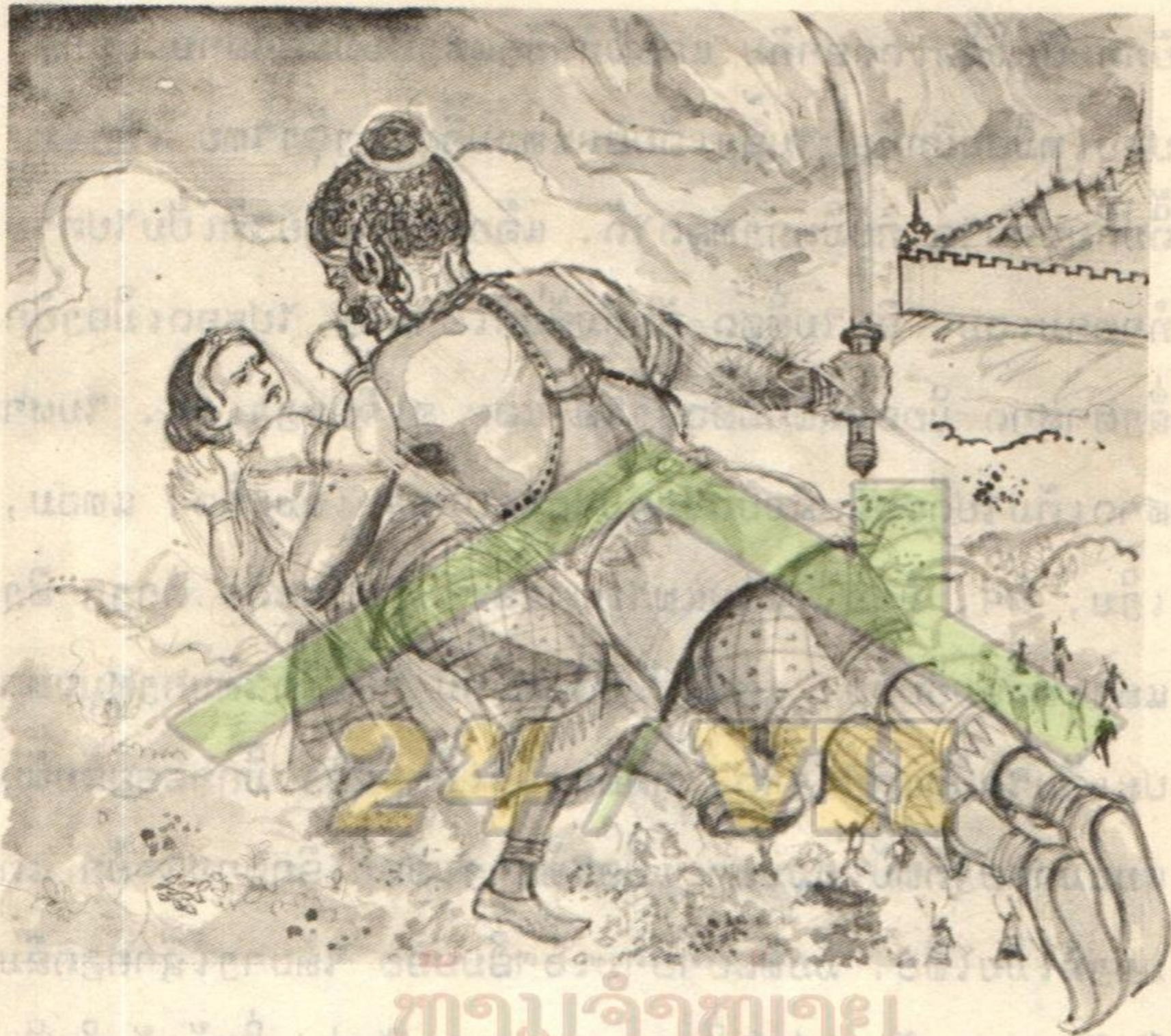
ບໍ່ດົນ ຂ່າວຮ້າຍກໍໄປຮອດ ພະລາຊາວັງ . ເສນາອາມາດທີ່
 ພວມປະຊຸມກັນຢູ່ ຕ່າງກໍຮ້ອງຄາງຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມປະຫລາດ ແລະຕົກ
 ໃຈ ເພາະຢ້ານເກີດໂກລະຫົນໄປທົ່ວເມືອງ . ບາງຄົນແລ່ນນໍ້າຫາລູກ
 ຫາເມຍ , ບາງຄົນຫນ້າຫລ່າ ຕາຕາຍ ເຮັດຫຍັງກໍບໍ່ຖືກ . ເສນາຜູ້
 ໃຫຍ່ຄົນຫນຶ່ງ ເຂົ້າໄປບອກພະຍາກຸສະລາດກ່ຽວກັບເຫດຮ້າຍທີ່ເກີດ
 ຂຶ້ນ ພະອົງໄດ້ຍິນຂ່າວແລ້ວກໍຫົວໃຈຫັກຫວາມ ຮູ້ສຶກປານມີຫອກ
 ແຫລມແທງເຂົ້າທີ່ເອິກ , ນໍ້າຕາໄຫລ ແລະ ຈົມຮໍາໄຮອອກມາວ່າ :

ບັດນີ້ເສຍແກ່ນແກ້ວ	ສະເຫມີຂວ້າຂອບເມືອງແລນິ
ແຫນງສູ້ທວຍທວງເທັ້ງ	ແທງຕົນຕາຍພໍ່າ ກັນກ້ອນ
ແມ່ນຈັກອິດຢູ່ໄດ້	ມີມື້ວຮ່ອມຄະນິງ ແທ້ແລ້ວ
ວິບາກແຄ້ນ	ຄືຄູ່ກິນສະແຫລງ
ແມ່ນຊິເນົາໃນປາງ	ບໍ່ສະເບີຍເບົາຮ້ອນ .

ນອກຈາກຜູ້ຄົນໂສກເສົ້າອາໄລຫາ ນາງສຸມຸນທາແລ້ວ ພວກ
 ສັດລ້ຽງນ້ອຍໃຫຍ່ ທັງຫລາຍ ກໍພາກັນ ຢືນຊຶ່ງ ດ້ວຍອາການຫງ່ວມ
 ເຫງົາແລະ ບໍ່ກິນເຫຍື່ອອາຫານໃດໆ ເຫມືອນກັບວ່າຮູ້ສຶກນິກໃນ
 ບຸນຄຸນຂອງຜູ້ທີ່ເຄີຍລ້ຽງດູ ຊຶ່ງໄດ້ພັດພາກຈາກໄປ ໂດຍບໍ່ເຫລືອ
 ຮ່ອງຮອຍ .

* * *

បាត់ទៅនឹងប្រទេសនោះ ក្នុងពេលនោះ ក្រុងបាត់ដំបង
 ក៏បានស្ថិតនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់ពួកគេ ព្រមទាំង
 ទាញយកប្រាក់ចំណូលពីពួកគេ ក្នុងនាមថា ពួកគេ

ហាមទាំឃ្មាយ

ព្រះបាទសីហនុវរ្ម័នទី៧ បានប្រកាសថា គ្រប់អ្នក
 ដែលបានប្រកាសថា គ្រប់អ្នក

ថា ព្រះបាទសីហនុវរ្ម័នទី៧ គឺជា
 ព្រះបាទសីហនុវរ្ម័នទី៧ គឺជា
 ព្រះបាទសីហនុវរ្ម័នទី៧ គឺជា
 ព្រះបាទសីហនុវរ្ម័នទី៧ គឺជា

ສ່ວນນາງສຸມຸນທາ ທີ່ກຳລັງກູ້ມເຫາະເຫິນໄປນັ້ນກໍມີອາການ
ຕົກຄະມ່າຫນ້າເຫລືອງ ເພາະຄາດບໍ່ເຖິງວ່າໄພອັນຕະລາຍ ຈະມາ
ເຖິງຕົວ . ນາງພະຍາຍາມດື່ມດ້ນຊ່ວຍຕົນເອງ ແຕ່ກໍໄຮ້ຜົນ ເພາະ
ຍັກກຸມພັນມີລິດເດດອາຄົມ ແລະມີກຳລັງແຮງອັນມະຫາສານ . ນາງ
ປຽບເຫມືອນນົກນ້ອຍໃນອົງ ເລັບອັນແຫລມຄົມຂອງຮຸ່ງໃຫຍ່ ເຖິງຈະ
ດື່ມດ້ນປານໃດ ກໍບໍ່ມີທາງຫລຸດໄດ້ . ແລ້ວນາງກໍປ່ອຍໃຫ້ເປັນໄປຕາມ
ກຳຕາມເວນ . ຈົນໃນທີ່ສຸດ ຍັກກຸມພັນກໍເອົານາງ ໄປຮອດເມືອງຍັກ
ຊຶ່ງຜາສາດ ມີບອດຊື່ຟ້າສີ່ວຮຸ່ງໃສ ແລະ ສູງຈົນພຽງເມກ . ໃນຜາ
ສາດເຕັມໄປດ້ວຍຊັບສົມບັດມາກມາຍກ່າຍກອງ ເຊັ່ນແກ້ວ , ແຫວນ ,
ເງິນ , ຄຳ , ມ້າວ , ແຜ່ນແພໄຫມ ແລະ ເຄື່ອງປະດັບ ຕ່າງໆ ສິ່ງ
ແສງເຫລື້ອມຍິບຍັບ , ແຕ່ຊັບສົມບັດເຫລົ່ານີ້ ກໍບໍ່ເຮັດໃຫ້ນາງສຸມຸນທາ
ປະເອີບໃຈນຳແຕ່ຢ່າງໃດ . ກຸມພັນເອົາເຄື່ອງຂອງ ມີຄ່າຮ້ອຍອັນພັນ
ແນວມາກອງຕໍ່ຫນ້າສຸມຸນທາ ເພື່ອໃຫ້ນາງເລືອກເອົາຕາມໃຈມັກ ແຕ່
ນາງກໍເມີນເສີຍ . ມັນພະຍາຍາມເວົ້າອັນອອຍ ໃຫ້ນາງເຊົາຄຽດຂົມ
ທັງຂັນອາສາເຮັດທຸກຢ່າງທີ່ນາງປາກຸະຫນາ , ມັນວ່າ ທີ່ໄດ້ເຮັດຜິດຮິດ
ຜິດຄອງໄປເພາະຢາກໄດ້ນາງມາເປັນມິ່ງມະເຫສີ .

ນາງສຸມຸນທາ ເວົ້າດໍາມັນວ່າ : " ຍັກຍັກໂຂຜີເຜດມິ່ງເອີຍ ,
ບໍ່ຕ້ອງມາຕິກຸະແຫລງເວົ້າໃຫ້ໃຈອ່ອນດອກ . ແນວໃດກູກໍໂສສຸດແລ້ວ ,
ເອົາແຕ່ ມິ່ງຊິເຮັດເຫາະ , ກູຫ້າມມິ່ງບໍ່ໄດ້ດອກ . ກູຄືລູກມິ່ງນ້ອຍໃນ
ວົງເລັບຂອງເສືອ . . . "

ຍັກກຸມພັນ ບໍລິດລະຄວາມພະຍາຍາມ, ມັນເອົາອີກເອົາໃຈ,
ເອົາພວງດອກໄມ້ອັນຫອມຫວນມາຍົກຍໍໃຫ້, ແລະ ເຮັດຕາມໃຈນາງ
ທຸກຢ່າງ. ເຖິງແມ່ນມັນຈະມີສາວສະຫນົມຫລວງຫລາຍ ຈົນນັບບໍ່ໄຂວ່
ແຕ່ກໍບໍ່ປັກໃຈ ຫລົງໄຫລນໍ້າຜູ້ໃດ ນອກຈາກສຸມຸນທາຄົນດຽວ ແລະ ຂໍ
ຍົກນາງຂຶ້ນເປັນເອກມະເຫສີ ເປັນເທວີແຫ່ງເມືອງອະໂນລາດ.

ນາງສຸມຸນທາ ຢູ່ໃນທ່າຈໍາໃຈ ເພາະຕົວຄົນດຽວ ຢູ່ທ່າມກາງ
ເມືອງຍັກ, ເປັນເຫຍື່ອກຸມພັນ ຜູ້ມີລິດເດດ ແຂງກ້າ, ທັງໄກຈາກພີ່
ຈາກນ້ອງຈາກເຊື້ອເຜົ່າພົງພັນ. ນາງກໍກອ້ນອອບກ່ອນກິ່ງ ຫລາຍວັນ
ຫລາຍຄືນເຂົ້າກໍເລີຍຄືດັ່ງຂີ້ເຜີ້ງໃກ້ໄຟ ບ່ອນເສື່ອມອ່ອນ ໄປຕາມສະ
ພາບ ນາງປົງຕົກໂດຍເຊື້ອວ່າ ເປັນຍ້ອນ ສາຍແນນ ແຕ່ປາງກ່ອນ,
ໃນທີ່ສຸດ ກໍຝືນອີກຝືນໃຈເປັນເມຍຂອງກຸມພັນ ທັງທີ່ເຊື້ອແນວຕ່າງກັນ
ບໍ່ມີຫຍັງປຸງບາດຮູບໄດ້.

ພະຍາກຸສະລາດອອກບວດ

ນັບແຕ່ນາງສຸມຸນທາກິກຍັກລັກເອົາໄປ ຈົນເຖິງດຽວນີ້ ກໍກາຍ

ສາມເດືອນແລ້ວ ແຕ່ພະຍາກຸສະລາດ ກໍຍັງທຸກໂສກ, ກິນເຂົ້າບໍ່ແຊບ
ກິນຄຳໃດກໍແຄ້ນ, ຕົນຕົວຈ່ອຍຜອມຫລ່າເຫລືອງ ພໍປານໃບຕອງແກ່,
ຫນ້າຕາບໍ່ຊື່ນບານ ເອົາແຕ່ຄິດຫານ້ອງສາວທຸກມື້ທຸກເວັນ. ພະອົງບໍ່ມີ
ຈິດໃຈຫ້າວຫັນ ໃນການປົກຄອງ ບ້ານເມືອງເລີຍ, ມີແຕ່ຄິດຢາກໄປ
ບວດ ແລ້ວດັ້ນດື່ນ ໄປສືບຫານ້ອງສາວ. ເມື່ອຄິດພິຈາລະນາຢູ່ຫລາຍ
ເວລາແລ້ວ ພະອົງ ກໍຮຽກເອົາມະເຫສີ, ພວກເສນາມຸນຕີ ມະຫາດ
ເລັກທັງຫລາຍ ຕະຫລອດ ສາວສະຫນົມທຸກສ່ຳ ມາຟັງການຕັດສິນໃຈ
ຂອງພະອົງ :

" ເຮົານີ້ ອຸກອັງແຄ້ນເຄືອາໃນໃຈຫລາຍຈົນຊິເປັນບ້າປ່ວງ,
ດັ່ງນີ້ຈິ່ງຊິໄປບວດ ຮັກສາສິນ ໃຫ້ຈິດໃຈສະຫງົບສາກ່ອນ, ບັດນັ້ນ ຊິ
ອອກເດີນທາງ ທ່ຽວໄປນຳສືບຫາ ເບິ່ງນາງສຸມຸນທາ. ຂໍມອບເມືອງ
ເບິ່ງຈານ ໃຫ້ມະເຫສີ ພ້ອມທັງ ເສນາຜູ້ໃຫຍ່ທັງຫລາຍ ທຳການປົກ
ຄອງສືບແທນຕໍ່ໄປ. "

ເມື່ອຮູ້ແຈ້ງຈຸດປະສົງຂອງພະຍາດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ທຸກຄົນກໍຕຳຄ້ອຍ
ນ້ອຍໃຈ ຈົນນຳຕາພັງຍ່າວ. ເສນາຜູ້ໃຫຍ່ ກາບຮຽນຕໍ່ພະອົງວ່າ :
" ການທ່ຽວນາງສຸມຸນທາ ພັດພາກສາບສູນໄປນັ້ນ ສ້າງຄວາມໂສກອາ
ດູນເປັນທີ່ສຸດແລ້ວ, ບັດນີ້ພະອົງເອງ ຈະຈາກໄພ່ພົນໄປອີກ, ແຫນງ
ວ່າໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍເອົາຕົວເອງ ເຂົ້າສູ່ກອງໄຟ ໃຫ້ດັບວາຍໄປຫມົດ
ດີກວ່າ. "

ສ່ວນນາງຈັນທາ ມະເຫສີກໍເວົ້າວ່າ :

" ໃຫ້ຂ້ານ້ອຍແກຫົວບວດນໍາເປັນແມ່ຂາວ . ຂ້ານ້ອຍທົນບໍ່ໄດ້
ແທ້ໆ ກໍາຢູ່ໂດຍປາສະຈາກພະອົງ ເພາະນັບແຕ່ຢູ່ຮ່ວມກັນມາທັງສອງ
ເຮົາບໍ່ເຄີຍພັດພາກຈາກກັນເລີຍ , ອີກປະການໜຶ່ງ ຂ້ານ້ອຍເປັນຜູ້ມີ
ບຸນຫນ້ອຍ ຈະຕັ້ງຕົວເປັນຜູ້ປົກຄອງໄພ່ພົນຈໍານວນມະຫາສານນີ້ຊື່ເປັນ
ໄປບໍ່ໄດ້ . ເມື່ອປາສະຈາກ ພະອົງແລ້ວ ຂ້ານ້ອຍມີແຕ່ ຈະແທ້ໆທ່ຽວ
ຕາຍ . . . "

ເຖິງແມ່ນວ່າ ຈະຝຶນກັບຈິດໃຈຂອງໄພ່ພົນແຕ່ພະຍາກຸສະລາດ
ກໍໄດ້ຄິດຮື້ນຕອງກໍກ່ວນ ແລະ ຕັດສິນໃຈທີ່ຈະໄປບວດແລ້ວ , ພະອົງຊື່
ແຈງວ່າ ຈະຈາກໄປບໍ່ເທິງບໍ່ດົນ ພໍໄດ້ເວລາສົມມາພາຄວນແລ້ວ
ກໍຈະກັບຕ່າວຄືນມາ . ພະອົງສັ່ງໃຫ້ເສນາຈັດແຈງ ເອົາເຄື່ອງ
ບໍລິການສໍາລັບບວດ ກຽມໄວ້ຄົບກ້ວນທຸກຢ່າງ . ຕໍ່ມາ ມະຫາດເລັກ
ກໍໄດ້ຮັບຄໍາສັ່ງໃຫ້ມາແກຫົວພະອົງ .

ການກະກຽມ ກອງບວດເປັນໄປຢ່າງຟັດຟື້ນ , ສ່ຽງຄ້ອງສ່ຽງ
ກອງດັງຟັດສະນັ້ນ , ບັນຍາກາດສົດຊື່ນແຈ່ມໃສ ປະກົດກັບຄືນມາສູ່ວັງ
ອີກ . ຊ້າງຫລາຍໂຕກໍກໍາມາແຕ່ງເຄື່ອງແທ່ພິທີ ເພື່ອເຂົ້າສູ່ຂະບວນ
ແທ່ , ງາຂາວໆປະດັບດ້ວຍປອກຄໍາ ເປັນສີເຫລືອງ ງາມສະດຸດຕາ .
ເມື່ອເຖິງເວລາຕາມທີ່ກໍານົດ ພະຍາກຸສະລາດກໍລົງຈາກບັນລັງຄໍາໄປ

ຂຶ້ນຂີ້ຊ້າງ ແລ້ວຂະບວນແທ່ ກໍເປັນສາຍອອກໄປ ເປັນຍືດໆ . . . ພວກ
ກອງເສບ ອັນມີປີ ຊ່ຽຍ ແລະ ຫອບສັງ ກໍບັນເລັງສຽງສະນັ້ນຟ້າ, ທະ
ຫານມ້າ ແລະທະຫານບ່າງກິດາບ, ທວນ, ງ້າວ ຄອບລະວັງຮັກສາ
ຂະບວນແທ່ອັນຍືດຍາວ ທີ່ພວມມຸ່ງຫນ້າ ສູ່ວັດຂອງລາຊະຄູາໃຫຍ່. ຫິນ
ທາງແປນດີ ແລະ ປູດ້ວຍແຜ່ນແພ ຈົນຮອດປະຕູໂຂງວັດ. ໄພ່ພົນໄປ
ຮ່ວມອ້ງອໍເຕັມວັດ ແລະ ລີ້ນອອກມາ ຢູ່ນອກວັດກໍຫລວງຫລາຍ. ທຸກ
ຄົນນໍ້າຕາໄຫລ ສະອິ້ນໃນໃຈ ເພາະຄິດວ່າ ບ້ານເມືອງເຖິງບັນເວັ້ນ
ຫວ່າງຈາກກະສັດ ໃນເມື່ອພະຍາກຸສະລາດ ບວດເປັນພະສິງ.

ຢູ່ວັດ ພະສິງຫລາຍຮູບມາໂຮມກັນຢູ່ສິມ ເພື່ອຈັດທໍາພິທີບວດ.
ເມື່ອພະຍາກຸສະລາດ ຊຶ່ງຢູ່ໃນຊຸດນາກ ມາຮອດແລ້ວ ກໍເຂົ້າໄປຂາບ
ໄຫວ້ພະອຸປະຊາ. ພິທີດໍາເນີນໄປກໍກ້າຕ້ອງຄົບຕາມຂະບວນການ. ບັດ
ນີ້ ພະຍາເມືອງເປັ້ງຈານ ກໍເພດເປັນສົມມະນະ ແລະໄປນັ່ງ ຢູ່ອາ
ສະນະ ດ້ວຍອາການສະຫງົບ. ຕໍ່ຈາກນັ້ນບໍ່ດົນ ມະເຫສີ, ເສນາອາ
ມາດ, ບໍລິວານທັງຫລາຍ ແລະ ປະຊາລາສະຊດອນ ກໍພາກັນທະຍອຍ
ຕໍ່າວຄືນ ດ້ວຍໃບຫນ້າຫງອຍເຫງົາ. ບັນຍາກາດ ອັນສຸດເສົ້າໂສກາ
ປົກຄຸມໄປທົ່ວເມືອງເປັ້ງຈານ ປານວ່າຈຸດອະວະສານ ໄດ້ມາເຖິງຂີດ
ຫມາຍຂອງມັນແລ້ວ.

ມະຫາເກນອອກເດີນທາງ

ພະຍາກຸສະລາດບວດຮຽນຢູ່ວັດນີດິນນານໄດ້ເຈັດເດືອນ ແລະ
ມີຄວາມຮູ້ເລິກເຊິ່ງ ເຖິງຂັ້ນເປັນຍອດໃນທາງທຳມະ . ຄູບາເຊື້ອກະ
ສັດອົງນີ້ໄດ້ຊື່ວ່າ ມະຫາເກລະກຸສະລາດ ຫລື ທີ່ຄົນທົ່ວໄປເອີ້ນວ່າມະ
ຫາເກນ . ທ່ານຕັ້ງໃຈຮຽນຮູ້ພະທຳວິໄນ ແລະ ປະຕິບັດຮີດຄອງຢ່າງ
ເຄັ່ງຄັດ . ແນວໃດກໍຕາມ ມະຫາເກນກໍຍັງຄິດຄະນິງຫານ້ອງສາວບໍ່ມີ
ຍາມເຊົາ ແລະ ຕັ້ງໃຈແນວແນ່ ທີ່ຈະນຳໄປຊອກຫາໃຫ້ພົບພໍຈົນໄດ້ ,
ດັ່ງນີ້ ຈິ່ງຂາບລາພະເກລະຕິນເປັນຄູບາອາຈານ ແລ້ວເດີນດຽວເຂົ້າ
ປ່າ ຜ່ານພູສູງ ແລະ ແມ່ນ້ຳ ຫລາຍສາຍ . ມະຫາເກນເລາະໄປ
ເລື້ອຍໆ ຈົນຕົກເຖິງຕ່າງແດນອັນເປັນເຂດຂອງພວກຊາວແຍ້ . ຊາວ
ພູດອຍ ທີ່ທຽວໄປຫາ ມາສູ່ກັນກັບຊາວແຍ້ນີ້ ກໍມີຊາວຄາຂຽວ , ຊາວ
ເມືອງບ່າເບີ ແລະ ອື່ນໆ .

ມະຫາເກນ ໄປຈົນເຖິງແດນໂກງແຕ່ກໍຍັງບໍ່ພົບຮ່ອງຮອຍຂອງ

ນ້ອງສາວເລີຍ, ຍ່າງແຕ່ເຊົ້າ ເທົ່າຄໍ່າ ໄປຕາມລໍາພັງ, ເມື່ອຮອດ
ບ້ານຄົນກໍໄປບິນບາດ ພໍໄດ້ເຂົ້າມາສັນ ແລ້ວກໍຍ່າງຕໍ່ທ່າມກາງປ່າດົງ
ວົງກົດເຫັນດອກສ້ຽວບານເຮືອງ ເຮືອຫລາຍກົກຫລາຍກໍນັບບໍ່ຖ້ວນ ທັງ
ໄດ້ຍິນສຽງນົກ ສຽງແມງໄມ້ຮ້ອງດັງແວ່ວງ...ນົກກາເວົ້າຮ້ອງ ດັງ
ກ້ອງພົງໄພ ຄືດັງຮ້ອງຫາຄູ່ ທີ່ພັດພາກຈາກກັນເປັນເວລາດົນນານ -
ສຽງນີ້ຍິ່ງເຮັດໃຫ້ ມະຫາເກນຈິດວິໄຈວອນ ສະທ້ອນອີກສະທ້ອນໃຈ.
ນົກເຂົ້າກໍຂັນສຽງປະສານ ກັບສຽງ ນົກຍູງ, ນົກໃສ່, ນົກເປົ້າ,
ນົກສາລິກາ ແລະ ອື່ນໆ...

ມື້ໜຶ່ງ ມະຫາເກນມາຮອດ ນ້ຳຕົກຕາດໃຫຍ່ ແລະ ງົດງາມ
ເປັນຕາອອນຊອນ, ສາຍນ້ຳໄຫລທັງໂງ່ນຫີນຕົກລົງເຫວເລິກ ຊຶ່ງພື້ນ
ລຸ່ມເປັນພະລານຫີນຮາບພຽງ, ນ້ຳຟັງເປັນຟອບເຢັນຊື່ນຕະຫລອດເວ
ລາ. ມີສາລາເກົ່າແກ່ ແຄມນ້ຳຫລັງໜຶ່ງ ຊຶ່ງປະກົດມີຮ່ອງຮອຍຂອງ
ຜູ້ຄົນເຄີຍມາພັກເຊົາຢູ່ກ່ອນໃນບ່ອນນີ້ມາແລ້ວ ມະຫາເກນພັກຢູ່ສາລາ
ນີ້ຄືນໜຶ່ງ ເພື່ອພັກຜ່ອນໃຫ້ເຊົາເມື່ອຍລ້າ, ແລ້ວກໍເດີນທາງຕໍ່ ເມື່ອ
ຮຸ່ງເຊົ້າມື້ກັດມາ.

ເມືອງຈໍາປາ

ນັບແຕ່ເດີນທາງດ້ນປ່າຜ່າດົງ ມາເປັນເວລາສາມເດືອນປາຍ
ມະຫາເກນກໍມາຮອດ ແດນເມືອງຈໍາປາ. ພະຍາປິກຄອງເມືອງນີ້ ຊື່
ວ່າ ພະຍາກາມະຫາ. ຕົວເມືອງ ມີກໍາແພງລ້ອມ ແລະ ມີຫໍຄອບຄົວ
ເປັນບ່າງຈໍານວນສາມຮ້ອຍບ່ອນ, ຫໍຄອບຄົວລ້ຽງຄາ ເປັນຮູບບອດ
ຜາສາດ ແລະ ມີທະຫານບາມ ຄອບລະວັງຢູ່ຕະຫລອດເວລາ, ດ້ານ
ນອກມີນໍ້າອ້ອມອີກຊັ້ນໜຶ່ງ, ເມື່ອຫລຽວແຕ່ໂກຈະເຫັນຜາສາດຫລາຍ
ບອດຕ້ອງກັບ ແສງຕໍາເວັນ ຈົນເຫລື້ອມຕາ ແລະ ສະທ້ອນເງົາລົງທີ່
ຫນ້ານໍ້າ. ວັດໃຫຍ່ຫລາຍວັດພື້ນເດັ່ນຂຶ້ນ ເຫັນຫລັງຄາສິມ ຮຸ່ງເຮືອງ
ເຫລື້ອງເຫລື້ອມ, ບ້ານເຮືອນລາສະດອນ ປຸກລຽນກັນ ຢູ່ເປັນບ່າງ
ສະຫລັບດ້ວຍສີຂຽວອຸ່ມອຸ່ມຂອງຕົ້ນຫມາກ ຕົ້ນພ້າວ ທີ່ເຫນັງນວຍນາຍ
ເມື່ອລົມພັດຕ້ອງ.

ຄົນຢູ່ໃນເມືອງນີ້ ມີມາກມາຍອ້ງອໍ, ພໍ້ຄ້າຊາວຂາຍທ່ອງທ່ຽວ

ໄປມາເປັນສິນໆ, ພວກນາຍສະເພົາຈາກຕ່າງເມືອງພາກັນ ຂົນເອົາ
ສິນຄ້ານາໆຊະນິດມາ, ຕະຫລາດໃຫຍ່ໂຕ ແລະ ມີຂອງຂາຍຮ້ອຍອັນ
ພັນແນວ. ສິ່ງອຳນວຍຄວາມສະດວກມີຫລາຍຢ່າງພາໃຫ້ຄົນໃນເມືອງ
ນີ້ ອັນມີທັງພວກເສດຖີ, ພວກກະດູກພີ, ພວກພາມ ແລະ ອື່ນໆ ດຳ
ລົງຊີວິດຢ່າງມີຄວາມສຸກ, ຍູ່ທ່າໆສ້າງສາ ແລະ ທຳການຄ້າຂາຍຫາ
ລາຍໄດ້. ຊາວຕ່າງແດນ ທີ່ມາຂຶ້ນສ່ວຍຕໍ່ເມືອງຈຳປາ ກໍມີພວກຄາ
ຂຽວ, ພວກບ່າລາຍ ແລະ ອື່ນໆ...

ອາບນອກມາສາລວ ມາຍັງກາຍ ຕູ້ດິກທ່າບໍ່ແຕ້ງປາສບດີ ກໍ່ສບດີ

ມະຫາເກນ ໄປພັກເຊົາ ຢູ່ວັດນອກເມືອງ. ເຈົ້າຫົວຄູຜູ້ເປັນ
ໃຫຍ່ຢູ່ວັດນີ້ ໃຫ້ການຕ້ອນຮັບ ແລະ ທັກກາມດ້ວຍໄມຕິຈິດອັນດີເພາະ
ທ່າທາງແລະວາດເວົ້າ ຂອງມະຫາເກນເປັນທີ່ເຊື່ອກີ ແລະ ກິກໃຈ.
ມະຫາເກນຜູ້ເດີນທາງບອກວ່າ ມາຢ້ຽມຢາມ ເບິ່ງບ້ານ ເບິ່ງເມືອງ
ເພາະຄົນເຂົາເລົ່າລືກັນວ່າ ເມືອງນີ້ສະຫນຸກມ່ວນຊື່ນ ປານເມືອງຟ້າ
ທັງມີເມືອງຕ່າງໆ ມາສ່ວຍຄຳຕັ້ງຫລວງຫລາຍ ຈົນນັບບໍ່ຖ້ວນ. ຊາວ
ບ້ານທີ່ຢູ່ໃນວັດ ໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນກໍເວົ້າເສີມຕໍ່ວ່າ :

ອາບນອກມາສາລວ ມາຍັງກາຍ ຕູ້ດິກທ່າບໍ່ແຕ້ງປາສບດີ ກໍ່ສບດີ

"ມີຫລາຍເມືອງໃນໃຕ້ລຸ່ມຟ້ານີ້ ມາຂຶ້ນສ່ວຍຕໍ່ເມືອງຈຳປາ,
ຕົວຢ່າງພວກຄາຂຽວ ທີ່ຢູ່ເຂດພູແຜງມ້າ, ພວກນີ້ທຽວໄປຮອດເມືອງ
ແກນ, ເມືອງບ່າເຍີ, ໄປຮອດ ເມືອງຍັກ. ພວກເຂົາ ທ່ຽວໄປມາ
ແບບຄົນກໍໄດ້, ແບບເຫາະເຫັນໄປກໍໄດ້"

ເມື່ອມີຜູ້ເວົ້າຮອດເມືອງຍັກ ມະຫາເກນ ເລີຍສວຍໂອກາດສື່
ກາມຕໍ່ມອີກ ເພື່ອຊອກຮູ້ລາຍລະອຽດກ່ຽວກັບທີ່ຢູ່ຂອງພວກຍັກ. ເຈົ້າ
ຫົວຄູຊີ້ແຈງວ່າ :

" ຟາກເຂດຂອງພວກຄາຂຽວໄປພື້ນ ແມ່ນເຂດແດນຂອງຍັກ
ໃຫຍ່ໂຕຊື່ວ່າກຸມພັນ . ມັນເປັນເຊື້ອສາຍຂອງພະຍາເວດສຸວັນ ຜູ້ເປັນ
ເຈົ້າຈອມຂອງຍັກ ທີ່ຢູ່ເມືອງຈາຕູມ . ມັນມີລິດເດດເກັ່ງກ້າພໍປານກັບ
ພະນາລາຍພຸ້ນໃດ ! "

ເມື່ອໄດ້ຍິນດັ່ງນີ້ ມະຫາເກນ ຈຶ່ງເວົ້າວ່າ :

" ຕາມທີ່ເຈົ້າຫົວຄູເລົ່າມານີ້ ເຫັນວ່າກົງກັບຂ່າວທີ່ມີຍັກ ໄປ
ລັກເອົານາງສຸມຸນທານ້ອງສາວຄົງໆຂອງພະຍາແຫ່ງເມືອງເປັງຈານ .
ຍັກໄປລັກເອົາຕອນມີມະໂຫລະສົບ ຢູ່ສວນອຸທິຍານ , ຈົນຮອດດຽວນີ້
ຍັງບໍ່ຮູ້ຂ່າວຄາວ ຂອງນາງເລີຍ . ຜູ້ເປັນອ້າຍໂສກເສົ້າຫງ່ວມເຫງົາ
ຫລາຍເພາະຄິດຫ່ວງອາໄລທານ້ອງ , ດັ່ງນີ້ຈຶ່ງປະລະເມືອງແລ້ວອອກ
ນໍາຊອກທານ້ອງສາວ . ອັນສໍາແຕ່ຄົນທໍາມະດານີ້ ຊິໄປສູ້ຮົບຕົບຕີເອົາ
ຄົນຊິໄດ້ບໍ່ ? "

ຕໍ່ເລື່ອງນີ້ ເຈົ້າຫົວຄູອະທິບາຍວ່າ : " ຄົນທຳມະດາ ບໍ່ສາ
ມາດທຳການຕໍ່ສູ້ເອົາຄືນໄດ້ດອກ ຕ້ອງແມ່ນ ຫນໍ້ພະໂພທິບານ* ຜູ້ເປັນ
ເຊື້ອວົງພະພຸດທະເຈົ້າ ທີ່ມີລິດເດດ ພໍປານ ພະອິນພູນ ຈົ່ງຊິເອົາຄືນ
ໄດ້ "

ພະເກລະທັງສອງ ສິນທະນາກັນຫລາຍເລື່ອງ ຈົນເກິ່ງເວລາ
ຄຳມິດ ແລ້ວກໍພາກັນໄຕ້ທູບທຽນໄຫວ້ພະ ສູດມົນແລ້ວເຂົ້ານອນ .

ພະຍາກຸສະລາດຕ່າງຄືນເມືອງ

ແສງຕາເວັນສ່ອງພິນພູຂຶ້ນມາ ເຫນືອຟ້າເມືອງຈຳປາ ສ່ອງ
ຕີກັງສະດານ* ບອກເວລາບິນບາດ , ພະສົງສາມະເນນພາກັນອອກ

---

* ພະໂພທິບານ : ຜູ້ບັນລຸທຳສູງສຸດ ຫລື ຕັດສະຮູ້ແລ້ວຈະເປັນ
ພະພຸດທະເຈົ້າ .

* ກັງສະດານ : ລະຄັງວົງເດືອນຮູບມົນໆຄືເດືອນເພັງ .

ຈາກວັດນັ້ນວັດນີ້ ຍ່າງເປັນແກວໄປບິນບາດ ຕາມຄຸ້ມຕ່າງໆ . ມະຫາ
ເກນກຸສະລາດ ຍ່າງໄປຮອດຄຸ້ມອັນເປັນທີ່ຢູ່ຂອງນັ້ນທະເສດກິ ຜູ້ມີລູກ
ສາວເຈັດຄົນ ທີ່ພວມເປັນສາວເຕັມຄົງ , ຜູ້ຫລ້າເອີ້ນກັນວ່ານາງລຸນ .
ພວກນາງພ້ອມກັນ ມາບິນບາດທຸກວັນເປັນປະຈຳ , ແຕ່ລະຄົນມີຜິວພັນ
ຜ່ອງໃສ ຂາວນວນປານກິບດອກບົວບານ , ຜົມດຳເຫລື້ອມປານນິນ ,
ຮ່າງຄົງກົມກ້ອງປະດັບ ດ້ວຍສາຍສັງວານເຫລື້ອມຍິບຍັບ . ທັງເຈັດ
ນາງບ່ອງຜ້າສະໄບສິດອກຄຳ ເຂົ້າກັບວາດຊົງ ອ່ອນຊ້ອຍ ຍິ້ມນ້ອຍໆ
ພິງາມ ທ່າທາງສະຫງຽມຄ່ຽມຄົມ . ມັນພວກນາງໄດ້ຕັກບາດໃຫ້ທານ
ແຕ່ຄູບາຕ່າງແດນອົງໜຶ່ງ ຊຶ່ງພວກນາງບໍ່ໄດ້ຄິດຫຍັງເລີຍເປັນພິເສດ
ກິວ່າເປັນການປະກອບກິດຈະວັດ ປະຈຳວັນທຳມະດາ . ແຕ່ວ່າ
ທຸກອິລິຍະບົດຂອງພວກນາງເປັນພາບປະທັບຢູ່ໃນຄວາມຊົງຈຳ ຂອງ
ມະຫາເກນ ຕະຫລອດເວລາ .

ພາຍຫລັງ ການບິນບາດເຊົ້າວັນນັ້ນ ມະຫາເກນກໍຕັດສິນໃຈ
ຕ່າວຄືນເມືອງເບັ້ງຈານ ໄວກວ່າທີ່ຄາດຄະເນໄວ້ . ເພິ່ນເຂົ້າໄປສັ່ງ
ລາເຈົ້າຫົວຄູ ແລ້ວກໍອອກເດີນທາງ ໂດຍມຸ່ງໜ້າ ໄປຍັງຂົວຂ້າມແມ່
ນ້ຳສາຍໜຶ່ງ , ຂົວນີ້ຍາວຫ້າຮ້ອຍວາ ປະກົດຕົວຂຶ້ນມາຍ້ອນການອະທິ
ຖານເນລະມິດຂຶ້ນໄວ້ ໂດຍພະພົມ ເມື່ອຄັ້ງປາງປະກົມ . ຢູ່ໃກ້ຫົນ ມີ
ນ້ຳສ້າງແກ້ວ ຊຶ່ງຜູ້ຄົນມັກ ສ່ອງທວາຍເບິ່ງບຸນວາດສະໜາ ໂດຍ
ສ່ອງເບິ່ງເງົາໃນນ້ຳ ແລ້ວຈະປະກົດເຫັນເສັ້ນຊາຕາຊິວິດ , ຜູ້ທີ່

ສ່ອງທວາຍເບິ່ງຄູ່ຊີວິດ ກໍຈະເຫັນພາບຜູ້ເປັນຄູ່ຮັກ ປະກົດຕາມ
ຫນ້າຫນັ້ນ . ເມື່ອໄປຮອດບໍລິເວນດັ່ງກ່າວ ມະຫາເກນ ກໍໄປ
ສ່ອງເບິ່ງນ້ຳສ້າງ ແລະ ເຫັນຮູບນາງລຸນປະກົດເດັ່ນ , ສ່ວນເອື້ອຍ
ທັງຫມົດນັ້ນ ປະກົດໃຫ້ເຫັນຢູ່ໂກງ ຄືຈິ່ງວ່າໂກ ເປັນຫລາຍໂຍດ .

ການເດີນທາງ ຕ່າງຄືນ ເປັນໄປຢ່າງເຮັ່ງຮີບ , ຜ່ານທົ່ງນາ
ແລ້ວເຂົ້າສູ່ປ່າໄພໝາ ທ່າມກາງສ່ອງນົກຮ້ອງກ້ອງດົງ , ດອກໄມ້ປ່າ
ສິ່ງກິນຫອມຫວນ ເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈມະຫາເກນປັ່ນປ່ວນ ເອົາອັ້ງ ເພາະ
ມີທັງຄວາມຄິດທ່ວງຫນ້າທ່ວງຫລັງ , ທັງຢາກຫົວ ທັງຢາກໃຫ້ທັງກັນ ,
ຜ່ານປັ່ນເດີນທາງອັນຍາວໂກ ໃນທີ່ສຸດເພິ່ນກໍມາຮອດເຂດແດນເມືອງ
ເບິ່ງຈານ .

ຂ່າວກ່ຽວກັບການຕ່າງຄືນມາ ຂອງມະຫາເກນກຸສະລາດ ດັ່ງ
ໄປຮອດເມືອງເບິ່ງຈານ ດັ່ງນີ້ ນາງຈັນທາ ຜູ້ເປັນແມ່ເມືອງ ຈິ່ງສັ່ງ
ໃຫ້ຈັດໂຮມໄພ່ພົນ ພ້ອມດ້ວຍຊ້າງ ມ້າ ອອກໄປຕ້ອນຮັບ ບັນຍາກາດ
ຟົດພື້ນຊື່ນບານ ປົກຄຸມ ໄປທົ່ວເມືອງອີກເທື່ອຫນຶ່ງ ພໍປານວ່າ ພະອິນ
ພະພົມໄດ້ໂຜດໃຫ້ ຝົນຕົກລົງມາສູ່ພື້ນດິນ ພາຍຫລັງ ທີ່ແຫ້ງແລ້ງຕິດຕໍ່
ກັນຫລາຍປີ . ຂະບວນໄພ່ພົນຫລັງອອກຈາກເມືອງ ເປັນສາຍຍາວຍືດ
ໂດຍມີນາງຈັນທາເປັນຜູ້ນຳພາອອກໄປ . ຂະບວນໄປຢຸດລົງຕໍ່ຫນ້າມະ
ຫາເກນ ເພື່ອນ້ອມນະມັດສະການ , ທຸກຄົນກໍມາຂາບໄຫວ້ ທັງຫລັງນ້ຳ

ຕາດ້ວຍຄວາມຕື່ນຕົ້ນໃຈທີ່ເຫັນກະສັດຂອງຕົນກັບຕ່າງຄືນມາ . ມະຫາ
ເກນ ກາມສະບາຍທຸກສຸກ ກັບອອກຕົນຍາດໂຍມດ້ວຍຄວາມເບີກບານ
ສຳລານໃຈ . ຝ່າຍຜູ້ໄປຕ້ອນຮັບ ກໍສະແດງຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ເຕັມປ່ຽມໄປ
ດ້ວຍຄວາມຈິງຮັກພັກດີ ແລະ ຄວາມນອບນ້ອມ ຄາລະວະ ໂດຍກ່າວ
ວ່າ ບ້ານເມືອງຍາມທີ່ຂາດພະອົງນັ້ນ ມັນຄືດັ່ງຕົນໄຮ ທີ່ຢູ່ແຄມຝັ່ງນໍ້າ
ໄຫລ ມີແຕ່ຄອງວັນເວລາ ທີ່ຈະລົ້ມລົງໃນຂະນະໃດຂະນະໜຶ່ງ , ມັນ
ຄືດັ່ງແຫລວໄຫຍ່ ໂຕເກັ່ງກາດ ທີ່ຖືກຫລົກປີກອອກຫມົດແລ້ວນໍ້າໄປປະ
ໄວ້ທ່າມກາງຂີ້ຕົມ , ມັນຄືດັ່ງແຜ່ນດິນທີ່ຂາດແສງຕາເວັນ ບ່ອນປົກຄຸມ
ໄປດ້ວຍຄວາມມືດມົນອົນທະການ .

ບັນຍາກາດ ການຕ້ອນຮັບ ມີຊິວິດຊິວາ , ມະຫາເກນຂຶ້ນແຍ່ງ
ຊ້າງ ແລ້ວຂະບວນແຫ່ ກໍມຸ່ງຫນ້າເຂົ້າສູ່ໃນເມືອງ . ທໍາອິດພະອົງໄປ
ພັກຢູ່ວັດໄຫຍ່ , ພວກເສນາມຸນຕິກໍພາກັນມາຫ້ອມລ້ອມ ເພື່ອຂາບໄຫວ້
ແລະ ກາມຂ່າວຄາວກ່ຽວກັບນາງສຸມຸນທາ . ມະຫາເກນເລົ່າວ່າ ນັບ
ແຕ່ອອກຈາກເມືອງໄປເປັນເວລາດົນນານ ໄດ້ຜ່ານໄປຫລາຍຂົງເຂດ
ແລະ ໄປຮອດເມືອງຈໍາປາ . ເມືອງນີ້ ຕິດຕໍ່ພົວພັນ ກັບຫລາຍເມືອງ
ຫລາຍເຊື້ອຊາດ ອັນມີ ເມືອງແມນ , ເມືອງມ່ານ , ເມືອງຫໍ້ , ຕະ
ຫລອດຮອດເມືອງຟ້າຕໍ່ ອັນເປັນແດນຜີ . ເປັນທີ່ເລົ່າລືກັນມາວ່າ
ຟາກເຂດນັ້ນໄປອີກແມ່ນແດນຂອງພະຍາຍັກ . ນາງສຸມຸນທາ ອາດຊິ
ຕົກໄປຢູ່ແດນຂອງພວກຍັກພຸ້ນ . ເປັນເລື່ອງສຸດວິໄສທີ່ຄົນທໍາມະດາຈະ

ໄປນຳເອົາຄືນມາໄດ້. ແຕ່ເຈົ້າຫົວຄູຢູ່ວັດແຫ່ງໜຶ່ງ ທີ່ເມືອງຈຳປາ
ບອກວ່າ ກ້າມີເຊື້ອແນວ ເປັນໜ້າພະໂພທິຍານ ກໍສາມາດ ໄປຜາບ
ຍັກລົງແລ້ວເອົານາງຄືນມາໄດ້.

ມະຫາເກນເລົ່າເຫດການຕ່າງໆ ທີ່ໄດ້ພົບພໍ້ ແລະ ຊື່ແຈງຈຸດ
ປະສົງ ຂອງພະອົງ ໃຫ້ທຸກຄົນຮູ້. ບັນດາເສນາມຸນຕີ ຕ່າງກໍຟັງດ້ວຍ
ຄວາມຕື່ນເຕັ້ນສົນໃຈ ແລະ ມີຄວາມກະຕືລືລົ້ນ ທີ່ຈະປະຕິບັດ ຄຳສັ່ງ
ເພື່ອໃຫ້ເກີດດອກອອກຜົນ.

ຊາວເມືອງເບິ່ງຈານ ທີ່ເຄີຍປະສົບ ພາວະເວັ້ນຫວ່າງກະສັດ
ມາໄລຍະໜຶ່ງ ມາບັດນີ້ ເຂົາເຈົ້າປາກຸະຫນາ ຢ່າງແຮງກ້າ ໃຫ້ພະ
ອົງກັບຄືນສູ່ລາຊະບັນລັງອີກ. ດັ່ງນີ້ມະຫາເກນກຸສະລາດ ຈົ່ງຈຳຕ້ອງ
ລາສິກອອກມາ ເພື່ອຈະເປັນພະຍາຄອງເມືອງຕາມເດີມ: ເພື່ອເປັນ
ສິລິມຸງຄຸນ ແລະ ເປັນໄປຕາມ ຮີດຄອງປະເພນີ, ພວກເສນາອາມາດ
ຕະຫລອດໄພ່ພົນ ກໍພ້ອມກັນ ຈັດພິທີອຸປະພິເສກຫົດສົງ ໃຫ້ພະອົງ
ຂຶ້ນສະເຫວີຍລາດ ຢ່າງສະຫງ່າຜ່າເຜີຍ. ວັນນັ້ນ ເປັນວັນສຸກ
ເວລາງາຍອັນເປັນຍາມໄຊຍະໄຊກ, ກອງດູລິຍາງ ບັນເລງເພງ
ສຽງກ້ອງສະນັ້ນ, ສຽງກອງຕະໂພນ ແລະ ກອງຫາງ ດັ່ງກ້ອງໄປໄກ
ປະສານເຂົ້າກັບ ສຽງສັງ, ສຽງພິນ, ສຽງພາດ, ສຽງໄຄ້,
ສຽງແຄນ ແລະ ສຽງຊຸ່ບ ປຸກໃຫ້ຫມົດເມືອງຕື່ນຂຶ້ນມີຊີວິດຊີວາ.

ພະຍາກຸສະລາດຂຶ້ນຂີ້ຊ້າງຊື່ວ່າພາຍຂວັນ ຊຶ່ງປະດັບປະດາ ດ້ວຍ
 ລູກແກ້ວມະນີສີຮຸ່ງ ໃສ່ທີ່ຮອຍເປັນເສັ້ນ ແລະ ແຂວນໄວ້ເປັນຮາວຕາມ
 ສອງຂ້າງໂຕຊ້າງ, ເສັ້ນສາຍຄຳຂຶ້ນຜ່ານໄປທາງທ້າຍ, ງາປະດັບ
 ດ້ວຍປອກຄຳສຸບລຽນກັນກຶ່ງ ນາງຈັນທາຂຶ້ນຂີ້ຊ້າງກ່າວຊື່ວ່າ ມະນີນິນ
 ຊຶ່ງຕົນໂຕປະດັບດ້ວຍດາວຄຳ ເຮັດເປັນຮູບນາກ ຢູ່ທັງສອງຂ້າງ,
 ສ່ວນພວກນາງສະຫນົມ ຫລາຍຄົນ ຂຶ້ນຂີ້ ຊ້າງພັງ*, ແລ້ວຂະບວນແຫ່
 ກິ່ມຸ່ງຫນ້າສູ່ສະຫນາມໄຊ ໂດຍມີພວກທ້າວຂຸນຂີ້ມາກິ່ແສ້ຄອຍລະວັງ
 ຮັກສາຄວາມສະຫງົບຕາມຫົນທາງ ຊຶ່ງປູດ້ວຍແພລາຍ, ບໍ່ດົນຂະບວນ
 ແຫ່ກິ່ມາຮອດສະຫນາມໄຊ ຊຶ່ງໄດ້ຮັບການກະກຽມໃຫ້ສະຫງ່າງາມ
 ຈະເລີນຕາປະດັບປະດາດ້ວຍ ເສດຕະສັດສີເຫລືອງເຫລື້ອມ. ພະຍາ
 ລົງຈາກຫລັງຊ້າງແລ້ວເຂົ້າສູ່ຫໍສົງ ໂດຍມີພາມພາພະອົງໄປນັ່ງລົງ
 ເທິງອາສະນະທີ່ເຮັດດ້ວຍແກ້ວ ຢູ່ໃຕ້ຮາງລິນຄຳ. ເມື່ອພະອົງນັ່ງ
 ຮຽບຮອຍແລ້ວ ສຽງກອງກໍດັງຂຶ້ນຕັ້ງໆ, ພະເກລະຜູ້ໃຫຍ່ ກິເອົາ
 ກະອອມນໍ້າຫອມ ກອງລົງຮາງລິນ ເປັນການເລີ່ມຕົ້ນຫົດສົງ,
 ຕໍ່ຈາກນັ້ນກໍແມ່ນບັນດາເສນາມຸນຕີ ແລະ ບໍລິວານທັງຫລາຍ ທຳການ
 ຫົດສົງຕໍ່ໆກັນມາ. ນໍ້າຄັນທະເສນ* ໄຫລລົງຮາງລິນສົງກິ່ນຫອມກຸ້ມ

---

* ຊ້າງກ່າວ : ຊ້າງຫນຸ່ມພວມຫັນມັງ
 * ຊ້າງພັງ : ຊ້າງແມ່
 * ຄັນທະເສນ : ນໍ້າຫອມ.

ໄປທົ່ວຜາສາດລາຊະວັງ . ໄພ່ພົນທີ່ມາຮ່ວມພິທີຢ່າງຄັບຄາຫນາແຫນ້ນ
ຮ້ອງສົງສຽງສາທຸກການດັງພິດສະນັ້ນ . ຂະນະທີ່ ການຫົດສົງດໍາເນີນ
ໄປນີ້ ກໍມີການຫວ່ານກັນລະພິກ ໂດຍໃຊ້ເງິນຄໍາ ເປັນຈໍານວນ
ຫລວງຫລາຍ , ຜູ້ຄົນພາກັນຍາດແຍ່ງ ເອົາໃຜເອົາລາວ ຈົນມີ
ຜູ້ສິ້ນເຂ່ຍ ປະຮ່າງຄົງເປົ່າເປື້ອຍໄປກໍມີ .

ເມື່ອການຫົດສົງສໍາເລັດລົງ ພະອົງກໍອອກມາ ນັ່ງທີ່ບັນລັງຄໍາ
ທໍາມກາງສຽງດົນຕີເສບງັນ ດັງລະງົມ ພໍປານເມືອງສະຫວັນ . ຜູ້ຄົນ
ທີ່ມາເຝົ້າແຫນແຫ່ ເຕັມໄປທົ່ວທ້ອງອັນກວ້າງໃຫຍ່ . ນັບເປັນພິທີໃຫຍ່
ໂຕມະໂຫລານ ຊຶ່ງມີຄວາມຫມາຍສໍາຄັນ ຕໍ່ຊາວເມືອງເບິ່ງຈານເປັນ
ຢ່າງຍິ່ງ . ພວກພາມຍົກມືຂຶ້ນເປັນຊອນລອນທັງກ່າວຄໍາກຸຂຫວາຍພອນ
ໄຊ , ພວກເສນາມຸນຕີນ້ອຍໃຫຍ່ຫລັງໄຫລເຂົ້າໄປ ກຸຂຫວາຍທຽນຈົນ
ຄົບແລ້ວພິທີກໍອັດລົງ .

ພະຍາກຸສະລາດຂຶ້ນສະເຫວີຍລາດ ເປັນເຈົ້າຄອງເມືອງ
ເບິ່ງຈານສືບຕໍ່ໄປອີກດັ່ງເດີມ .

ບັນແຕ່ງດອງ

ນັບແຕ່ຂຶ້ນສະເຫວີຍລາດຄືນໂຫມ່ນີ້ ເປັນຕົ້ນມາ ພະຍາກຸສະ
ລາດປະກົດວ່າຢູ່ກະເສມສຳລານດີ, ແຕ່ໃນສ່ວນເລິກຂອງຫົວໃຈ
ແລ້ວ ພະອົງຄິດຄະນຶງ ຫານາງທັງເຈັດ ບໍ່ມີຍາມເວັ້ນຫວ່າງ,
ຈິດໃຈປວດກະສັນດັ່ນດື່ມ, ຍາມກິນຍາມນອນ ມີແຕ່ຄິດອາວອນ
ໂອ້ອ່າວຫາ.

ພະອົງເລົ່າຄວາມຈິງ ທີ່ໄດ້ໄປພົບເຫັນລູກສາວທັງເຈັດຂອງ
ເສດຖີຢູ່ເມືອງຈຳປາ ສູ່ພວກເສນາອາມາດຟັງວ່າພວກນາງເຫລົ່າ
ນັ້ນງາມປານນາງຟ້າ, ຜູ້ກົກຊື່ວ່ານາງປະທຸມມາ, ຜູ້ນ້ອງຫລ້າຊື່ວ່າ
ນາງລຸນ. ທ່າທາງກິລິຍາ ວາດແຕ່ງອົງຊົງເພດ ຂອງພວກນາງສົມ
ເປັນກຸລະສະຕິ ແລະ ເຫມາະສົມທີ່ຈະເອົາມາເປັນມິ່ງມະເຫສີ,
ພໍເປັນຄົນຊົນຊັ້ນພາມ ຊື່ວ່າ ນັນທະເສດຖີ ຊຶ່ງເປັນເຊື້ອວົງ ພັນອົງ
ຂອງພະຍາກາມະທາ ຜູ້ເປັນພະຍາປົກຄອງເມືອງຈຳປາ. ດັ່ງນີ້

ພະອົງຈຶ່ງໂອ້ລົມກັບເສນາອາມາດ ເຖິງຄວາມເຫມາະສົມ ແລະ
ຄວາມເປັນໄປໄດ້ ທີ່ຈະສົ່ງທູດໄປຂໍເອົານາງທັງເຈັດ ມາເປັນ
ມະເຫສີ ເພື່ອຫວັງຈະມີບຸດໄວ້ສືບແທນລ່າຊະບັນລັງ ໃນອະນາຄົດ .
ພວກເສນາອາມາດນ້ອຍໂຫຍ່ທັງຫລາຍ ຕ່າງກໍຍິນດີ ບໍ່ມີສິ່ງຂັດຂ້ອງ
ໃດໆ ແລະ ຂັ້ນອາສາທີ່ຈະໄປເຈລະຈາຂໍເອົານາງມາໃຫ້ໄດ້ຕາມ
ຈຸດປະສົງຂອງພະອົງ .

ເມື່ອເຫັນວ່າ ສະພາບການເປັນທີ່ ອໍານວຍ ແລະ ໂອກາດ
ເຫມາະສົມມາຮອດແລ້ວ ພະອົງກໍສົ່ງໃຫ້ເສນາຜູ້ໂຫຍ່ ທີ່ຮູ້ຈັກຮິດ
ບ້ານຄອງເມືອງດີ ພິຈາລະນາເບິ່ງ ສິ່ງທີ່ຈະເອົາເປັນ ເຄື່ອງ
ບັນນາການໄປຍັງເມືອງຈໍາປາ ເພື່ອສູ່ຂໍຕາມປະເພນີ ໃຫ້ສົມກຽດ
ແລະ ຊື່ສຽງ . ມີການຕົກລົງ ເອົາເຄື່ອງບັນນາການ ຊຶ່ງປະກອບ
ດ້ວຍ ຊ້າງພັນໂຕ, ມ້າພັນໂຕ, ງົວແມ່ພັນຄູ່ ກັບທັງຄົນລ້ຽງສັດ
ເຫລົ່ານີ້ ຢ່າງຄົບຖ້ວນ, ນອກນັ້ນຍັງມີເງິນ ແລະ ຄໍາຫນັກພັນຊຶ່ງ* .
ຂຸນຄອນ ແລະ ຂຸນສີໄດ້ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງ ໃຫ້ເປັນທູດໄປເຈລະຈາ
ສູ່ຂໍ ແລະນໍາເຄື່ອງບັນນາການ ດັ່ງກ່າວໄປຍັງເມືອງຈໍາປາ .

ເມື່ອໄດ້ລິກງາມບາມດີ ສອງຂຸນກໍນໍາຂະບວນອອກເດີນທາງ

---

* 1 ຊຶ່ງ ຫນັກ 80 ບາດ

ໂດຍມີໄພ່ພົນຮັກສາຄວາມປອດໄພໄປນຳຈຳນວນພັນຄົນ .

ຂະບວນຊ້າງເປັນແກວຍາວ ຍ່າງໄປ ເປັນຍ່ວຍໆ ຕິດໆຕິ່ງກັນ , ທັງຫມົດຂະບວນຫລັງໄຫລອອກຈາກ ເຂດຕົວເມືອງຜ່ານເຂດທົ່ງນາແລ້ວກໍເຂົ້າສູ່ເຂດປ່າໄມ້ດົງຫນາ , ມີຕົ້ນຄໍ້ , ຕົ້ນແຄຜາ , ຕົ້ນບາງສູງຈົນສຸດຍ້ຽມ* , ດອກໄມ້ພວມບານເຮືອງເຮືອ , ດອກງົວບານເປັນສີແດງງາມເດັ່ນເດຍລະດາດຢູ່ທົ່ວ , ດອກຄະບອມບານເປັນສີເຫລືອງພວມຊຸຫລິ້ນລົງດິນ . ນົກກາເວົ້າຮ້ອງສຽງດັງວ່ອນໆສະຫ້ອນໄປທົ່ວປ່າ ເຮັດໃຫ້ສອງຊຸນຄິດຮອດຄອບຄົວທີ່ປະລະໄລໄວ້ເບື້ອງຫລັງເປັນທີ່ສຸດ . ແນວໃດກໍຕາມ ເພື່ອເຫັນແກ່ວຽກງານຕາມຫນ້າທີ່ ສອງຊຸນເວົ້ານຳກັນວ່າ ຕ້ອງຮີບຮ້ອນໄປໃຫ້ເຖິງຈຸດຫມາຍໄວໆເພາະເສັ້ນທາງຍາວໄກ ແລະ ຢ້ານວ່າໄພ່ພົນ ຈະຂາດເຂີນສະບຽງອາຫານ ກ້າວ່າມີການຊັກຊ້າແກ່ເວລາໃຫ້ຍາວໄປ .

ເຖິງເວລາຄ້ອຍຄຳລົງແລງ ສອງຊຸນປ່າວເຕືອນໃຫ້ໄພ່ພົນພັກເຊົາເອົາແຮງ ຈັດການດັງໄຟແຕ່ງກິນໃຫ້ແລ້ວກ່ອນຈະຄຳ , ອີກສ່ວນຫນຶ່ງກໍຈັດແຈງແປງທີ່ພັກນອນແຮມຄືນ ໄວ້ຕາມກ້ອງຕົ້ນໄມ້ ຫລືກ້ອງງ່ອນຜາແລ້ວກໍພັກຜ່ອນຊຳຊາຮອດມື້ເຊົ້າວັນໃຫມ່ ແລ້ວຈຶ່ງອອກເດີນທາງຕໍ່ໄປ . ຂະບວນອັນຍາວຍືດຊຶ່ງມີທັງຄົນ ແລະ ສັດເດີນດ່ຽງ

---

* ສຸດຍ້ຽມ : ແຫງນເບິ່ງຈົນສຸດຂີດເທົ່າທີ່ຈະແຫງນໄດ້ .

ຫນ້າມີຕິດ ມີຕິດ, ຜ່ານຫລາຍປ່າໂຄກ, ດົງຕິບ ແລະ ຫ້ວຍຮ່ອງ
ຈົນນັບບໍ່ໄຂວ່, ເວລາຜ່ານໄປເປັນເດືອນ ຈຶ່ງມາເຖິງແຄມແມ່ນ້ຳ
ຍົມ, ຈາກບ່ອນນີ້ກໍແນມເຫັນເມືອງຈໍາປາ ຮຸ່ງເຫລື້ອມຍິບຍັບຢູ່ໃຕ້
ທ້ອງຟ້າອັນສົດໃສ. ຜູ້ເດີນທາງຕ່າງກໍໂລ່ງໃຈ ເພາະຈຸດຫມາຍ
ປາຍທາງປະກົດຢູ່ຕໍ່ຫນ້າແລ້ວ. ອີກເທື່ອຫນຶ່ງຂະບວນໄດ້ຢຸດເຊົາ
ເປັນຕອນສຸດທ້າຍກ່ອນທີ່ຈະນໍາສານເຂົ້າໄປຍັງຕົວເມືອງ ຊຸນຄອນ
ກັບຊຸນສີປິກສາຫາຮູ້ນໍາກັນແລ້ວ ກໍພາຄະນະກຸ້ມສານ ມຸ່ງຫນ້າສູ່
ພະລາຊະວັງ ທ່າມກາງປະຊາຊົນຊາວເມືອງຈໍາປາມາຫຸ້ມລ້ອມເບິ່ງ
ຢ່າງຄັບຄັງອ້ງອີ, ຊາວເມືອງພາກັນແຕ່ງເພດດ້ວຍອາພອນ ອັນ
ສວຍງາມ ເປັນພິເສດ ແລະ ຕ້ອນຮັບແຂກເມືອງດ້ວຍອັດທະຍາໄສ
ອັນອົບອຸ່ນ. ພວກຜູ້ສາວກໍສົ່ງສອງເວົ້າຢອກໄຍຢ່າງມ່ວນຊື່ນກັບພວກ
ຜູ້ບ່າວທີ່ຮ່ວມມາໃນຄະນະແຂກເມືອງ. ສອງຊຸນຍ່າງອອກຫົວແກວ
ໄປຍັງສໍານັກຂອງມະຫາເສນາ ຜູ້ສໍາເລັດລາຊະການບ້ານເມືອງ
ແລະ ແຈ້ງຈຸດປະສົງ ຂອງການມາຢ້ຽມຢາມຄັ້ງນີ້ໂດຍບອກວ່າ
ພະຍາກຸສະລາດຜູ້ຄອງເມືອງເບິ່ງຈານປະສົງຢາກ ໄດ້ລູກສາວ
ທັງເຈັດ ຂອງນັນທະເສດກໍໄປເປັນມະເຫສີ ເພື່ອຫວັງໄດ້ຜູ້ສືບຫນໍ່
ແທນແນວ ທີ່ເປັນເຊື້ອວົງກະສັດ ແຫ່ງເມືອງຈໍາປາ, ອີກທັງຍັງ
ເປັນການສ້າງສະພານ ແຫ່ງມິດໄມຕິລະຫວ່າງສອງແຜ່ນດິນນີ້ໃຫ້
ຈະເລີນງອກງາມຕະຫລອດໄປຊົ່ວກາລະນານ. ເພື່ອຈຸດປະສົງອັນ
ສູງສົ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ພະຍາກຸສະລາດມີສານເຖິງພະຍາກາມະຫາ, ດັ່ງນີ້

ຈິ່ງຂໍໃຫ້ມະຫາເສນາຜູ້ເປັນກົກເປັນເຄົາ ຊ່ວຍແນບນໍາ ແລະ ອໍາ
ນວຍໃຫ້ບັນລຸຜົນຕາມຄວາມມຸ່ງມາດ ປາກຸະຫນາດັ່ງກ່າວນີ້ດ້ວຍ .

ຝ່າຍມະຫາເສນາສະແດງຄວາມຍິນດີ ທີ່ສອງແຜ່ນດິນນີ້ມີນະ
ໂຍບາຍຂອດຮັກ ຂອດແພງ ຊຶ່ງກັນ ແລະ ກັນ ແລະວ່າ ທີ່ສອງ
ຊຸນກິສານນານີ້ ເປັນການກົກຕ້ອງຕາມຮີດຄອງທີ່ປະຕິບັດ ກັນມາແຕ່
ບູຮານນະການແລ້ວ . ມະຫາເສນາພ້ອມທັງຊຸນນາງຜູ້ໃຫຍ່ແຫ່ງ
ເມືອງຈໍາປາສັກເອົາເນື້ອໃນຂອງສານແຈ້ງຕໍ່ ພະຍາກາມະຫາຢ່າງ
ລະອຽດ . ພະອົງມີຈິດໃຈເບີກບານມ່ວນຊື່ນ ແລະ ສັ່ງໃຫ້ນໍາແຂກ
ເມືອງເຂົ້າພົບໃນວັນນັ້ນ ແລ້ວມະຫາເສນາກໍແຕ່ງໃຫ້ຊຸນຈັນເສນາຜູ້
ນ້ອຍພາແຂກເມືອງເຂົ້າສູ່ຫໍສະຫນາມ ພ້ອມດ້ວຍເຄື່ອງບັນນາການ
ຄົບຖ້ວນ ເພື່ອທໍາການພິທີກຸະຫວາຍທຽນແກ່ກະສັດ ຜູ້ຄອງເມືອງ
ຈໍາປາ .

ຊຸນຄອນ ແລະ ຊຸນສີ ແຕ່ງຕົວດ້ວຍເຄື່ອງມຸ່ງສີສິດໃສ
ພາກັນຂີ່ມ້າ ໂດຍມີຊຸນຈັນເປັນຜູ້ນໍາພາເຂົ້າໄປຍັງຫໍສະຫນາມ ທ່າມ
ກາງຜູ້ຄົນເຕັມບໍລິເວນ . ທັງສາມຊຸນ ລົງຈາກມ້າ ແລ້ວກໍເຂົ້າ ໄປ
ໃນຫ້ອງອັນກວ້າງຂວາງສະຫວາດສະເຫວີຍ . ຊຸນຄອນ ແລະ ຊຸນສີ
ເອົາເຄື່ອງບັນນາການ ອັນມີເງິນ ແລະ ແພໂຫມມອບແກ່ມະຫາເສ
ນາກ່ອນ , ແລ້ວຕໍ່ມາ ມະຫາເສນາກໍພາແຂກເມືອງ ເຂົ້າກຸະຫວາຍ

ທຽນ ແກ່ພະຍາກາມະທາ . ໃນການກະຫວາຍທຽນນີ້ ນອກຈາກສານ
ແລ້ວກໍມີເງິນຫນຶ່ງຫນ້ອຍ ແລະຄໍາພັນກ້ອນ . ພະຍາກາມະທາໃຫ້ການ
ຕ້ອນຮັບແຂກເມືອງດ້ວຍອັດທະຍະໄສ ອັນດີຍິ່ງ ແລະ ກາມວ່າ ພະ
ຍາກຸສະລາດ ທີ່ສະເຫວີຍລາຊະສົມບັດຢູ່ເມືອງເບັງຈານພູນ ຍັງຢູ່
ສຸກສະບາຍດີບໍ່ ? ຊຸນຄອນຍົກມືໃສ່ຫົວແລ້ວຕອບໄປວ່າ : ເພິ່ນຍັງ
ຄຸ້ມຄອງປະຊາລາສະດອນດ້ວຍຄວາມຢູ່ເປັນເປັນສຸກດີ ທຸກປະການ ,
ແຕ່ເພິ່ນກໍຍັງມີຄວາມປະສົງທີ່ເຫນືອສິ່ງອື່ນໃດຢູ່ບໍ່ເລີກບໍ່ແລ້ວ ນັ້ນກໍຄື
ຢາກໄດ້ ນາງທັງເຈັດ ຊຶ່ງເປັນລູກສາວຂອງນັນທະເສດກີ ຜູ້ເປັນ
ເຊື້ອສາຍ ຂອງພະຍາໄປເປັນມິ່ງມະເຫສີ . ດັ່ງນີ້ ຂ້ານ້ອຍຈິ່ງໄດ້
ຂ້າມພູ ຂ້າມດອຍ ລ່ວງມາຮອດພີ ໂດຍນໍາເອົາເຄື່ອງບັນນາການ
ມາກະຫວາຍ ແລະ ຫວັງວ່າພະຍາຈະກະລຸນາເຫັນດີຕາມປະສົງ
ດັ່ງກ່າວດ້ວຍ .

ພະຍາກາມະທາຮັບຟັງ ເລື່ອງລາວ ດ້ວຍຄວາມປິຕິຍິນດີ
ແລະກາມວ່າ : ເມືອງເບັງຈານນັ້ນຂາດເຂີນ ເຊື້ອແນວນາງກະ
ສັດຊັ້ນບໍ່ພວກເຈົ້າທັງສອງຈິ່ງຈໍາຕ້ອງດົນດີມາຮອດແຫ່ງນີ້ .

ຊຸນຄອນຕອບວ່າ : ຜູ້ສາວທີ່ເປັນເຊື້ອແນວຫນ້າກະສັດກໍຫລາຍ
ນັບເປັນພັນ ແຕ່ເບິ່ງຄືວ່າ ບໍ່ມີນາງໃດເປັນທີ່ ພໍໃຈ ຂອງເພິ່ນ
ເລີຍ , ເພິ່ນແນມມາແຕ່ກໍາຝ່າຍເມືອງຈໍາປາພີ ຕະຫລອດເວລາ .

ກ້າພະຍາຕອບປະຕິເສດ ຫລືສະແດງຄວາມຂັດຂ້ອງແນວໃດແນວ
ຫນຶ່ງ ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ຄວາມຫວັງ ພັງທະລາຍແລ້ວ ຈຶ່ງໃດພະຍາກຸສະ
ລາດ ກໍຄົງດັ່ນດິນຫອດຫົວຕາຍເປັນແນ່ແທ້. ໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນ ພະຍາ
ກາມະທາ ກ່າວຕອບ ດ້ວຍອາລົມດີວ່າບໍ່ຂ້ອງບໍ່ຂີນ ແລ້ວບອກໃຫ້
ເສນານຳພາແຂກເມືອງ ໄປຫານັ້ນທະເສດກີ ທັງມີຄຳສັ່ງແນບນຳໄປ
ພ້ອມວ່າບໍ່ໃຫ້ປະຕິເສດ, ແຕ່ໃຫ້ປູກແປງແຕ່ງຕາມຈຸດປະສົງທີ່ເວົ້າ
ມາໃນສານນັ້ນ.

ແລ້ວຕໍ່ມາ ຊຸນຈັນກໍພາແຂກເມືອງ ໄປຍັງຜາສາດຂອງນັ້ນ
ທະເສດກີ. ຫລັງຈາກລົມກັນພໍຮູ້ຈັກວ່າແມ່ນໃຜ ມາແຕ່ໃສແລ້ວ
ຊຸນຄອນກໍບອກຈຸດປະສົງທີ່ໄດ້ມາຮອດມາເຖິງຄັ້ງນີ້. ທຳອິດຝ່າຍນັ້ນ
ທະເສດກີສະແດງຄວາມຂັດຂ້ອງ ໂດຍກ່າວວ່າ :

ອັນຫນຶ່ງ ພໍ່ກໍຮັກຍິ່ງພ້ອງ ພະລັນເລືອດໃນອີກ
ດູດັ່ງ ຄາວໄກສຸດ ບໍ່ວາງໄປໄດ້

ເມຍເສດກີເອງກໍເວົ້າວ່າ ລູກສາວທັງເຈັດນັ້ນປຽບຄືຫນ່ວຍ
ຕາ ຊື່ໃຫ້ຄວັກເອົາຫນ່ວຍຕາອອກໄດ້ຈຶ່ງໃດ.

ຝ່າຍຊຸນຄອນກໍບໍ່ລົດລະຄວາມພະຍາຍາມ ໂດຍອ້າງເຫດຜົນ

ຫລາຍປະການ ຄືໃຫ້ເສດຖີແນມເຫັນການໂກໄວ້, ຂໍໃຫ້ຄິດວ່າເປັນ
ການສ້າງສະພາບທອງທຽວໄຕ່ ເພື່ອໃຫ້ເມືອງໃຫຍ່ສອງຝ່າຍກໍາມີ
ຂຶ້ນໃດແກ້ວກໍາຍກັນ.

ພາຍໃນເຮືອນຂອງເສດຖີ ມີພັນອງ ຈຸມເຈື້ອມາຮ່ວມຟັງນໍາ
ຫລາຍຄົນ, ທຸກຄົນເວົ້າອົບຮົມໃຫ້ສອງຜົວເມຍເສດຖີປະຕິບັດຕາມທີ່
ພະຍາກາມະທາສັ່ງແນະນໍາມາ ເພາະວ່າສາຍແນວວາງມາແຕ່ຟ້າ
ແຕ່ແກນແລ້ວຈິ່ງບໍ່ຄວນຂ້ອງຂຶ້ນ. ໃນທີ່ສຸດ ຜົວເມຍເສດຖີກໍເອີ້ນລູກ
ສາວທັງເຈັດມາກາມ. ຜູ້ພໍ່ເວົ້າວ່າພະຍາເມືອງເບິ່ງຈາມ ມີຄວາມ
ປະສົງຢາກໄດ້ລູກຫມົດທຸກຄົນ ໄປເປັນມະເຫສີ ພວກລູກຈະວ່າແນວ
ໃດ? ລູກສາວທັງເຈັດເວົ້າວ່າ ສຸດແລ້ວແຕ່ພໍ່ແມ່, ຫາກພໍ່ແມ່ເຫັນ
ດີ ພວກລູກກໍບໍ່ຊ່າງຂຶ້ນຄວາມ.

ນັ້ນທະເສດຖີ ຕັດສິນໃຈດ້ວຍຄວາມລໍາບາກເພາະມັນເທົ່າ
ກັບເອົາມິດຄົມໆມາຄວັກ ເອົາຕາຕົນເອງອອກ, ມັນສຸດແສນທໍລະ
ມານທີ່ພວກລູກໆ ຈະຕ້ອງມາພັດພາກຈາກພໍ່ແມ່ໄປ, ແຕ່ໂດຍເຫັນ
ແກ່ຄວາມສໍາພັນອັນດີງາມ ແລະຍິນຍົງລະຫວ່າງສອງນະຄອນ ທ່ານ
ຈິ່ງບອກລູກສາວໃຫ້ໄປ, ສ່ວນເມຍກໍຝືນໃຈທີ່ສຸດແຕ່ເມື່ອເຫັນວ່າ
ມັນເປັນກຽດອັນສູງສຸດ ທີ່ລູກສາວຂອງຕົນ ຈະໄດ້ເປັນມິ່ງມະເຫສີ
ຈິ່ງສະຫລະໄປແຕ່ນໍາຕາຂອງຄວາມເປັນແມ່ກໍໄຫລອາບແກ້ມ. ນາງ

ເວົ້າສັ່ງສອນລູກໃຫ້ຮັກແພງກັນ ຢ່າກິ່ມປະລະໄລກັນ, ໃຫ້ປະຕິບັດ
ຕົນ ຄ່ວມຄົມສຸຂຸມ, ຊອກຮຽນຮູ້ ຮີດຄອງລາຊາ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ທຳຜິດ
ພາດ, ພ້ອມດຽວກັນນາງກໍເວົ້າກັບສອງຊຸນ ຜູ້ເປັນຫູດວ່າ ຈົ່ງບອກ
ພະຍາກຸສະລາດໃຫ້ສັ່ງສອນເອົາ ແນວໃດທີ່ພວກນາງບໍ່ຮູ້ ກ່ຽວກັບ
ຮີດຄອງ ທຳນຽມໃນວັງ, ກໍາວ່າ ພວກນາງເຮັດຜິດພາດປະການ
ໃດ ຈົນບໍ່ສາມາດແກ້ໄຂໄດ້ ກໍຂໍໃຫ້ສັ່ງຄືນມາ ຫາພໍ່ແມ່, ຢ່າໄດ້ລົງ
ໂທດ ຫນັກຫນ່ວງ ເຖິງຂັ້ນຕາຍເລີຍ.

ສອງຊຸນຜູ້ເປັນຫູດຮັບຄຳຕາມທີ່ພໍ່ແມ່ ຂອງນາງທັງເຈັດບອກ
ແລ້ວ ຕໍ່ມາກໍມອບເຄື່ອງບັນນາການ ອັນມີຄ່າມະຫາສານ ຊຶ່ງພະຍາ
ເມືອງເບັ້ງຈານເລືອກເຟັ້ນສົ່ງມາ. ການປະຕິບັດຫນ້າທີ່ຂອງຊຸນ
ຄອນ ແລະ ຊຸນສີເປັນໄປຕາມຈຸດປະສົງຢ່າງຮຽບຮ້ອຍດີ ທຸກປະ
ການ.

ກ່ອນທີ່ນາງທັງເຈັດຈະອອກເດີນທາງໄປຍັງເມືອງເບັ້ງຈານ
ຜູ້ເປັນພໍ່ຈັດແຈງແບ່ງສົມບັດໃຫ້ເທົ່າໆ ກັນທຸກຄົນ ຊຶ່ງມີເງິນຄຳ,
ສັດລ້ຽງ ແລະ ສາວໃຊ້ ຈຳນວນນັບເປັນຮ້ອຍໆ. ໃນມື້ ອອກ
ເດີນທາງພວກນາງກໍທຽນເຂົ້າ ໄປຂາບລາພໍ່ແມ່ ດ້ວຍນ້ຳຕາ ໂຫລ
ອາບແກ້ມ. ຜູ້ເປັນແມ່ເປັນຫ່ວງ ເປັນໃບນ້ຳລູກຫລາຍທີ່ສຸດ ໂດຍສະ
ເພາະນາງລຸນເພາະຍັງນ້ອຍ, ຈົ່ງບອກໃຫ້ຜູ້ເປັນເອື້ອຍທັງຫລາຍ

ເອົາໃຈໃສ່ເບິ່ງແຍງບອກສອນນ້ອງ . ເວົ້າແລ້ວ ແມ່ກໍເປັນ ລົມສະຫລົບໄປ ຈົນຕ້ອງເດືອນຮ້ອນ ຄົນທັງເຮືອນ . ເພື່ອກອບກູ້ເອົາຊີວິດ ແມ່ຄືນມາ , ມີການໃຊ້ຢຸກຢາ ທັງຄາກາອາຄົມ ແລະ ນໍ້າມົນເປົ່າ ເປັນອີກກະທົກ , ໃນທີ່ສຸດ ຜູ້ເປັນແມ່ກໍພື້ນຄືນມາ .

ການສັ່ງລາທີ່ເສົ້າສະຫລົດ ເຕັມໄປດ້ວຍນໍ້າຕາກໍມາຮອດບັນພັດພາກຈາກໄປ , ນາງທັງເຈັດຂຶ້ນນັ່ງ ເທິງສະລ່ອງແພໄຫມສອດ ດ້ວຍໄມ້ຄານສີເຫລືອງຄໍາ ແລ້ວໄພ່ພົນກໍຫາມພວກນາງ ອອກຈາກຕົວເມືອງໄປ ທ່າມກາງສຽງຮ້ອງໂຮພິດພື້ນ ຂອງຊາວເມືອງຈໍາປາ ທີ່ມາເຝົ້າເບິ່ງຕາມສອງຂ້າງທາງ .

ຂະບວນແຫ່ໄປເຕົ້າໂຮມກັນຢູ່ສາລານອກເມືອງ ບ່ອນພັກເຊົາໄພ່ພົນສ່ວນໃຫຍ່ , ແລ້ວການເດີນທາງອັນຍາວໄກຈຶ່ງເລີ່ມຕົ້ນໂດຍມີຊ້າງ ມີມ້າເປັນພາຫະນະ , ໄພ່ພົນອີກສ່ວນໜຶ່ງ ຍ່າງເປັນແກວຍາວຢຽດ ທັງຄອບລະແວດລະວັງຮັກສາຄວາມສະຫງົບ . ທັງຫມົດມຸ່ງຫນ້າກັບຄືນສູ່ເມືອງເປັ້ງຈານ ດ້ວຍບັນຍາກາດສົດຊື່ນສົມຫວັງ .

ການເດີນທາງກິນເວລາຫລາຍວັນ , ຜ່ານດົງຫລວງ , ຂ້າມຫ້ວຍຮ່ອງ , ລຽບເຫວຊັນ , ໃນທີ່ສຸດ ກໍມາຮອດເຂດຊານເມືອງເປັ້ງຈານ . ຊຸນຄອນກັບຊຸນສີ ສັ່ງໃຫ້ຄົນຂີ່ມ້າໄວພະລັນໄປບອກ

ພະຍາກຸສະລາດ ຊາບລ່ວງຫນ້າກ່ອນ, ພະຍາຜູ້ຄອງຄອບ ດ້ວຍໃຈ
 ຈົດຈໍ່ມາເປັນເວລາດົນນານນັ້ນຕົ້ນເຕັ້ນດີໃຈຫາອັນປຽບບໍ່ໄດ້, ແລ້ວ
 ກໍສັ່ງໃຫ້ເສນາອາມາດຫ້າງຫາ ຂະບວນໄປຕ້ອນຮັບ ມ້າຂາວນັບ
 ເປັນຫມິ່ນໂຕກິກນໍາມາກະກຽມແຕ່ງອານາໃສ່, ມ້າຊົ່ວກໍສິນທຸວາ ສໍາ
 ລັບພະຍາຊໍກິກແຕ່ງຢ່າງສະຫງ່າງາມ ອານາປະດັບ ດ້ວຍດອກດວງ
 ຮູບດາວຄໍາ ເຫລືອງເຫລື້ອມ, ພວກພ້ອນລະບໍາປະຈໍາລາຊະສໍານັກ
 ແຕ່ງຕົວສີສິດໃສ, ທຸກຄົນຍິ້ມແຍ້ມແຈ່ມໃສ ທີ່ຈະໄປຕ້ອນຮັບ ແຂກ
 ຈາກແດນໄກ, ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງກຽມພ້ອມແລ້ວ ພະຍາກຸສະລາດກໍຂຶ້ນ
 ຊໍ້ມ້າອອກໄປໂດຍມີເສນານັບຫມິ່ນຊໍ້ມ້າແທ່ ຄອບລະວັງຮັກສາເປັນ
 ແກວຍາວຍືດ, ຂະບວນຜ່ານທົ່ງນາຫລວງ ແລ້ວຜ່ານປ່າເປົ້າ, ພື້ນ
 ຈາກບ່ອນນີ້ກໍພໍດີແນມເຫັນຊ້າງທົ່ນາງທັງເຈັດຊໍ້ມາ, ພະຍາກຸສະ
 ລາດຢຸດມ້າໄວ້ແລ້ວ ແນມເບິ່ງດ້ວຍຫົວໃຈທີ່ເປັນສຸກ, ຕໍ່ມາ ຊຸນ
 ຄອນ ແລະ ຊຸນສີ ເລັ່ງມ້າເຂົ້າມາລາຍງານເກິ່ງຄວາມສໍາເລັດ
 ໃນການໄປສູ່ຂໍ ເອົານາງທັງເຈັດຕະຫລອດຮອດການເດີນທາງ ທີ່
 ເປັນໄປດ້ວຍຄວາມຮຽບຮ້ອຍ ຈົນກ້າວມາຮອດວັນນີ້. ແລ້ວພະຍາກໍ
 ຊໍ້ມ້າເຂົ້າໄປຫາພວກນາງ ແລະ ອວານເອົາຂະບວນເດີນທາງເຂົ້າ
 ສູ່ຕົວເມືອງ. ຊ້າງ ແລະ ມ້າທັງໄພ່ພົນຫລັງໄຫລເຂົ້າມາຈົນອ້ງອີ
 ເຕັມເມືອງ, ຊ້າງແຕ່ລະໂຕທີ່ພວກນາງຊໍ້ມາ ໄປຢຸດທີ່ເກີບຂວາງ*

---

* ເກີບຂວາງ : ບ່ອນທຽບຊ້າງສໍາລັບຄົນຂຶ້ນ ຫລື ລົງຈາກຊ້າງ

ເພື່ອໃຫ້ພວກນາງລົງ , ແລ້ວຂຸນຄອນກັບຂຸນສີ ກໍພາຍ່າງຊ້າໆ ເຂົ້າ
ໄປຫາພະຍາກຸສະລາດ ທີ່ເຝົ້າເບິ່ງຢູ່ກ້ອງຫັ້ນ , ຕໍ່ມາພະຍາກຸສະ
ລາດທັງ ເຈັດ ເຂົ້າສູ່ຫໍພັກທ່າມກາງບັນຍາກາດສົດຊື່ນແຈ່ມໃສທີ່ມີ
ເສນານ້ອຍໃຫຍ່ ແລະ ບໍລິວານທັງຫລາຍມາຮ່ວມຕ້ອນຮັບ .

ພະຍາກຸສະລາດບອກແກ່ພວກນາງວ່າ ຈະຈັດພິທີອຸປະພິເສກ
ຂຶ້ນເປັນມະເຫສີທັງ ເຈັດຄົນ ໃຫ້ມີຄວາມສຸກສະເຫມີກັນ , ທຸກໆຄົນ
ຈະໄດ້ຮັບເງິນຄ່າ ຈາກການສ່ວຍສາອາກອນ ແລະ ຊັບສົມບັດອື່ນໆ
ອີກຫລາຍຢ່າງ , ກໍາລາມໃດຢາກກັບເມື່ອຢາມພໍແມ່ພໍນ້ອງກໍຈະຈັດ
ໄພ່ພົນໄປສິ່ງ ແລະ ອໍານວຍຄວາມສະດວກສະບາຍໃຫ້ທຸກປະການ .

ຫໍຫົດສົງ ໄດ້ຮັບການປະດັບປະດາ ຢ່າງສວຍງາມສະດຸດຕາ ,
ເມື່ອຮອດລືກງາມຍາມດີ ຫມໍໂຫນຂາບເຊີນໃຫ້ເລີ່ມຕົ້ນພິທີ , ແລ້ວ
ພະຍາກຸສະລາດກໍຈູງມືນາງທັງ ເຈັດເຂົ້າສູ່ຫໍຫົດສົງ . ພວກນາງໄປ
ນັ່ງລົງເທິງອາສະນະ ແລ້ວການຫົດສົງ ດ້ວຍນໍ້າອຸດຕະມະ* ເພື່ອ
ເປັນສີລິມຸງຄຸນ ກໍດໍາເນີນໄປຊ້າໆ ແຕ່ຄ່ຽມຄົມ . ຫລັງຈາກນັ້ນພວກ
ນາງກໍມານັ່ງອ້ອມພາຂວັນ ເພື່ອຮັບພອນ ແລະ ຜູກຂໍ້ຕໍ່ແຂນ , ສຸດ
ທ້າຍ ພະຍາກຸສະລາດມອບວັດກູ ສິ່ງຂອງສໍາລັບໃຊ້ໃນຫ້ອງຫໍເພື່ອ

---

* ນໍ້າອຸດຕະມະ : ນໍ້າທີ່ຜ່ານການສູດມົນອວຍພອນໃຫ້ຢູ່ເຢັນເປັນສຸກ

ໃຫ້ທັງ ເຈັດນາງມີຊີວິດຢູ່ຢ່າງສະບາຍເຕັມທີ່ ປາສະຈາກຄວາມທຸກ
ກັງວົນໃດໆ. ສ່ວນຊຸນຄອນ ກັບຊຸນສີ ກໍໄດ້ຮັບການຍ້ອງຍໍຊົມເຊີຍ
ທີ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ດ້ວຍຄວາມສຳເລັດ, ທັງສອງໄດ້ຮັບການເລື່ອນຊັ້ນ
ຂຶ້ນເປັນເຈົ້າກົມ ຮຽກວ່າ ກົມມະຊຸນຄອນ ແລະ ກົມມະຊຸນສີ.

ພະຍາກຸສະລາດ ຄອງລາຊະສົມບັດຢ່າງເປັນສຸກ ໂດຍມີມະ
ເຫສີພາບດຽວກັນ 8 ຄົນ. ພະອົງຮັກແພງນາງຈັນທາມະເຫສີຜູ້
ເກົ່າ ແລະ ນາງທັງເຈັດ ມະເຫສີຜູ້ໃໝ່ດ້ວຍນ້ຳໃຈກະລຸນາເທົ່າ
ທຽມກັນ.

The Adaptation of the
Sinsai Epic from Ancient Verse
to Modern Prose is compiled and
edited by Outhine BOUNYAVONG.
This book is published in four
volumes by Vannasin Magazine in
collaboration with The Toyota
Foundation of Japan.